

EMPERYALİZME, FAŞİZME ve HER TÜR DEN GERİCİLİĞE KARŞI

MÜCADELE

Sayı: 216 • Ocak 2012 • Masrafı: 2€

ATİK (Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu) Yayın Organı • İnternet: www.atik-online.net

AVRUPA'DA YÜKSELİŞE GEÇEN İRKÇILIK, İNSANLIĞI TEHDİT EDİYOR!

İrkçilik; insan ırkları arasındaki biyolojik farklılıkların kültürel, toplumsal veya bireysel meseleleri de tayin etmesi gerektiğine, kendi ırkının diğerlerinden üstün olduğuna ve bu sayede diğerlerine hükmetme ve onları aşağılama hakkına sahip olduğuna inanmaktır. En yalın ifadeyle, ırkçılık; kendi ırkını diğerlerinden üstün ve daha da ötesinde tayin eden olarak görmedir. ↻ sayfa 3'te

Başyazı

**GENEL KURULLARIN
ÖNEMİ**

↻ sayfa 2'de

Mücadelenin içinden

**HÜRMÜZ'DE SULAR
ISINIYOR**

↻ sayfa 2'de

Gerçekler inatçıdır

**BELÇİKA'DA YABANCI
DÜŞMANLIĞI**

↻ sayfa 2'de

BAŞYAZI**FEDERASYON, DERNEK KURULTAY VE GENEL KURULLARIN ÖNEMİNİ BİLİNCE ÇIKARALIM**

Her şeyden önce yapılan her yenilik ileriye atılmış bir adımdır. Çıkış noktasından hareketle, 21. ATİK kongresinde tartışılarak onaylanan program taslağı günümüz açısında ve somutta hayat bulmasının yol ve yöntemleri Federasyon, Gençlik, Kadınlar ve Dernek genel kurullarında canlı tartışmalar yürüterek, kavrama ve kavratma neticesinde, somutlaşacağı ve uygulanacağı gerçeğidir.

Bu gerçeklik ışığında, Demokratik kitle örgütleri çalışma perspektifi ve pratikleri bir program içerisinde alacağı biçimle yol alacağı, kitlelerin sorunlarına yanıt vereceği ve "suyun kaynağına inme" hedefinin yakalanacağı açıktır. Zira bir örgütün bir kurumun programının olması önemlidir. Ancak, bunu hayata geçirmek ve pratikte canlı bir organizmaya dönüştürmek, daha da önemlidir. Bu nedenle 21. ATİK kongresinde netleştirilerek karar altına alınan program, gelinen aşamada henüz yeterince bilince çıkarılmadığı, mevcut kitle sorunlarına beklenen yanıt veremediği ve eylem kılavuzuna dönüşmediği ortadadır. Bir programın doğruluğu yada yanlışlığı onun pratikte sınamasıyla kanıtlanabilir. İşte siyasal bir çizginin uygulanabilir olması bundandır.

ATİK Programının esasa dair özünü oluşturan ana teması, anti-faşist, anti-emperyalist, anti-ırkçı ve anti-militarist çizgisidir. Günümüz açısında, ezen ile ezilenler arasındaki mücadelenin daha da keskinleştiği bir sürecin içerisinde geçmekteyiz. 2008 ile başlayan Emperyalist mali krizle birlikte dünya da ve yaşadığımız AB coğrafyasındaki gelişmeler, oldukça önemli ve büyük çıkışlara sahne olmuştur. Kuzey Afrika kıtasında patlayan volkanik kıvılcım, diğer ülkeleri de kasırga gibi sarmalayarak gelişti. Bunlar Tunus'tan Suriye'ye, İngiltere'deki "yağma" eylemlerinden, Kolom-

biya ve Şili'deki öğrenci eylemlerine, bir bütün olarak Ortadoğu ve Afrika'daki halk ayaklanmalarına, Madrid'deki Porto del Sol işgaline, Yunanistan'daki genel grevlerden, İtalya'daki öfkeliler eylemine, Hindistan ve Çin'deki direnişlerden, Tel Aviv'deki büyük çaplı protestolara ve nihayet Wisconsin'den Wall Street ABD'deki işgal eylemlerine kadar dünyanın dört bir köşesinde yangınları konuşturan öfkenin dili aynı olmuştur. Son birkaç yılın dünyasına baktığımızda, devam eden emperyalist-kapitalist sistemin krizi değil, buna karşı ezilen halkların ve kitlelerin direnişi damgasını vurmuştur.

Yaşadığımız AB coğrafyasında Avrupa ülkeleri de dünya emperyalist sistemden ayrı olarak ele alınamayacağı gibi, faaliyetlerimizin daha çok yoğunlaştığı, Avrupa Birliği içerisinde önemli sorunlar kendini göstermektedir. Başta işsizlik olmak üzere taşeronlaşmanın yaygınlaştırılarak düşük ücret karşılığında, modern kölelik sisteminin uygulanması, zorlu mücadeleler sonucu, kazanılmış olan sosyal hakların tek tek ortadan kaldırılmasıyla sağlık, eğitim ve emeklilik vs... bütçelerindeki kısıtlamalardan, işsizlik parasının açıklık sınırına çekilmesine kadar yapılan uygulamalar, tüm biçimleriyle devam ediyor. Diğer yandan AB coğrafyasında tekeli sermaye tarafından beslenerek güçlendirilen İrkçı ve Faşist partiler güçlenmektedir. Ayrıca devletin denetiminde ve devletin gizli gözeneklerinde silahlı ırkçı Faşist organizasyonların da geçtiğimiz aylarda, Almanya da tesadüf bir şekilde açığı çıkmasıyla, AB coğrafyasındaki gelişmeler neticesinde göçmen ve yerli emekçileri gelecekte zor günlerin beklediği ortadadır.

İşte bu gelişmelere bağlı olarak, görevlerimiz nelerdir? ne yapmalı? Sorusuyla devam edersek, Her

sorunun yanıtı kendi içinde gizlidir, metodunda olduğu gibi, ATİK programı da bu soruların bütünlüklü yanıtıdır. Gelişmenin, güçlenmenin birinci yolu, doğru bir programa sahip olmak, ikinci ve daha önemli aşaması ise, bu programı pratiği uygulayacak bir yönelime girilerek buna uygu kadroların yetiştirilmesidir. Avrupa coğrafyası üzerinde biçim alan, mevcut ATİK programı, anın sorun ve ihtiyaçlarını karşılayacak ve kitleleşme de derinlik kazanacak niteliktedir. Bu nedenle yaklaşan Federasyon, Gençlik, Kadınlar ve Dernek Kurultay ve Genel kurullarında, her ülkenin somut sorunlarını kapsayacak biçimde, ATİK programıyla birleştirilerek canlı tartışmalar yürütülmelidir.

Diğer önemli bir noktaysa genel kurullarda ve kurultaylarda Kitle çalışması üzerine özel gündemler yapılarak yoğunlaşmalıdır. "Kitleleri örgütlemek bir siyasettir." Doğru belirlemede olduğu gibi, O halde yeni taktik ve biçimler geliştirilmelidir. Bu konuda belli kıpırdamalar olsa da, bunun yeterli olmadığı açıktır. Dernek sayıları artırılmalı, komiteler kendi önlerine dernekleşme faaliyeti koymalıdır, komitelerin olmadığı yerlerde, komiteleşmeye gidilmelidir. Derneklerimizde ki klasik çalışma tarzını yeniden gözden geçirmeliyiz. Kitlelerin talepleri nelerdir, Gençler ne istiyor, Kadınların sorunları nelerdir, Kültürel çalışmayı nasıl yapıyoruz, siyasal çalışmada derinlik nasıl kazanılır, göçmenlikten kaynaklı gelişen sorunlarda nasıl müdaahil olabiliriz vs... tüm bu sorular çalışma tarzımızın yeniden ele almasını gerektiriyor.

Tamda bu noktalarda yaklaşan genel kurullarımızda aktivistlerimizi, doğru politikalar üzerinde profilini yükseltmeliyiz. Federasyon, Gençlik, Kadınlar ve dernekler bünyesinde bulunan üye ve yönetici organlarımızı görevlendirirken,

dikkate değer olan noktalar göz ardı edilmemelidir. Ve şu perspektif ile hareket edilmelidir. Öncelikle geri olan üyeleri orta seviyeye, orta düzeydeki aktivistleri illeri düzeye, illeri olanları da daha faal bir duruma getirme yöntemi uygulanmalıdır. Kurumlara seçilecek ve yöneticilik yapacak, aktivistlerden şu önemli özellikler öne çıkmalıdır. Seçilen yönetici organlarımız, görev ve bağlılığı açısından alınan kararları uygulamalıdır, politik açıdan kitlelerin muzdarip olduğu sorunlarda, aydınlatıcı fener rolünü oynamalıdır. İdari yetenekleri açısından, teori pratik denklemi üzerinde, sevk, idare ve inisiyatifi geliştirilmelidir. Tüm bunlarla beraber yapılacak olan kitle çalışmasında, genel özelde somutlaşarak ve önderliği kitlelerle birleştirerek olmalıdır.

Bu nedenlerden kaynaklı yaklaşan genelkurul ve kurultaylarda, önümüzdeki döneme dair çıkaracağımız sonuçlar önemlidir. Bu sonuçlar üzerinde önümüzdeki bir yıllık çalışma planımız şekillendireceğiz. Bu anlamda, geçmiş bir yıllık pratik süreci değerlendirirken, eksik ve olumsuzlukları yeniden masaya yatırarak, canlı tartışmalar eşliğinde doğru sonuçlar çıkarılmalıdır. Ayrıca, her federasyon kendi ülke gündemini esas alarak, netleşmiş olan politik yönelimini derinleştirmelidir. Bu yönelimini Kurultaylara taşınmalı ve geniş kitlesel bir şekilde canlı politik bir atmosferin yaratılması için gereken çaba gösterilmelidir. İçerisinde geçtiğimiz süreç açısından, Dünya ve AB coğrafyasındaki gelişmeler kurultay ve genelkurulların önemini daha da artırmaktadır.

ATİK
AHM - ATİK Haber Merkezi

Internet: www.atik-online.net
e-mail: atik2@atik-online.net

Impressum:

V.i.s.d.P

I. Yildirim

Postapart nummer 15809
6802 JX Arnhem - Nederland**Yazışma Adresleri:**Nelson Mandela plein 1
2575 T.H. Den-Haag - Nederland**haber göndermek için:**

mucadele1976@yahoo.de

Internet: www.atik-online.net**e-mail:** atik2@atik-online.net

Avrupa'da yükselişe geçen ırkçılık, insanlığı tehdit ediyor!

Avrupa ülkelerini saran ve bir devlet politikası olarak devreye konulan ırkçı politikalar hız kesmeden yükselmeye devam ediyor. Avrupa'da yaşayan işçi ve emekçiler, ekonomik krizi kendi çıkarları doğrultusunda kullanan sermaye sahibi sınıflar tarafından, ırkçı söylemler üzerinden hızla zehirlenmektedirler.

İrkçılık; insan ırkları arasındaki biyolojik farklılıkların kültürel, toplumsal veya bireysel meseleleri de tayin etmesi gerektiğine, kendi ırkının diğerlerinden üstün olduğuna ve bu sayede diğerlerine hükmetme ve onları aşağılama hakkına sahip olduğuna inanmaktadır. En yalın ifadeyle, ırkçılık; kendi ırkını diğerlerinden üstün ve daha da ötesinde tayin eden olarak görmedir.

Avrupa genelinde hızlı bir şekilde yükseliş trendine giren ırkçılık, en son Almanya'da açığa çıkarak, net durumda görüldü ki, göçmenleri hedef alan saldırılar bizzat Almanya Anayasa Koruma Örgütü'nün bilgisi dâhilinde yapılmıştır. İrkçi cinayetlerin ardından Alman hükümeti derhal devreye girerek, insanlığa karşı işlenen bu suçun üstünü örtmeye girişmiştir. Göstermelik olarak parlamentoda anma yapılmış, katledilenlerin arkasında saygıya durularak timsah gözyaşları dökülmüş; katledilenler için tazminat ödeneceğini açıklayan Merkel hükümeti, canice işlenen bu cinayetlerin üstünü örtüp devleti temize çıkarmaya soyunmuştur. Bir kaza sonucu ortaya çıkan bu cinayet şebekesi, birkaç kişinin oluşturduğu sıradan gruplar değil, aksine emperyalist-kapitalist devletlerin kendi eleriyle büyütüp beslediği ve zamanı geldiğinde piyasaya saldırdığı özel faşist örgütlenmelerdir.

Avrupa'da İrkçi ve faşist partiler, objektif olarak hala bir 'azınlık politik güç' durumunda olsalar da, son yıllarda yaşanan ekonomik krizden dolayı, işçi ve emekçilerin yükselen mücadelesini önlemek için bu partiler sistem tarafından desteklenerek hızla yükseliş trendine konularak gelişmelerinin yolu açılmıştır. Son yıllarda Avrupa ülkelerindeki ırkçı ve faşist partilerin gelişimi bize bu durumu net bir şekilde ortaya koymaktadır. Bu anlamda, Norveç'te, onlarca insanın katilinin bir zamanlar üyesi olduğu İrkçi Parti (ile-rici parti PP) Norveç'te ikinci parti durumunda. Kendi ülkesine göçmenlerin gelmesini engellemek ve yaşayan göçmenlerin ufak yanlışlarının dahi suç sayılarak sınır dışı edilmesini savunan bu partinin, 170 kişilik sandalyesi olan mecliste 41 parlamenterleri mevcut. Neonazi gruplar ile radikal sağcıların en fazla örgütlendiği ülkelerden biri de İsveç'tir. Avrupa'daki Neonazi gruplara ajitasyon ve propaganda malzemeleri,

İsveç'teki ırkçı ve faşist gruplar tarafından sağlanmaktadır. Çeşitli dönemlerde bombalı saldırılarda organize eden bu ırkçı gruplar; 2010'da yapılan seçimlerde, İsveç "Demokratları" adı altında göçmenleri hedef göstererek girdiği seçimlerde yirmi milletvekili parlamentoya koyarak büyük bir çıkış trendi yakaladılar.

Yine geçtiğimiz yıl Nisan ayında Finlandiya'da yapılan genel seçimlerde "Gerçek Finler" adı altındaki ırkçı ve faşist parti yüzde yirmiye yakın oy alarak üçüncü parti olarak parlamentoya girmiştir. Birçok Avrupa ülkesindeki ırkçı partiler gibi göçmenleri seçim malzemesi olarak kullanan bu parti AB ve Euro'ya karşı çıkışı ile biliniyor. En ırkçı göçmen karşıtlığı ile bilinen Danimarka'daki Halk partisi, mevcut hükümetin dışarıdaki ortağı durumundadır. Mevcut hükümetin politikalarında önemli role sahip olan bu ırkçı partinin mecliste 25 sandalyesi bulunuyor.

Avrupa'nın diğer ülkelerine de göz atığımızda da bu durum hiç farklı değil, Fransa'da, Le Pen tarafından kurulan aşırı sağcı parti Ulusal Cephe (FN) sürekli oylarını artırıyor. Son yıllarda yaygınlaştırılan 'İslamfobi' korkusu ile bu parti daha da güçlendirilmeye çalışılıyor, önümüzdeki dönem yapılacak cumhurbaşkanlığı seçimlerinde bu partinin oylarının artması bekleniyor. İngiltere'de ise Neonazi örgütlenmenin yükselişi söz konusu. "Ulusal Sosyalist Harekati" adı altında kurulan Nazi partisi İngiliz Ulusal partisine dönüştü, AP'da iki üyesi olan bu partinin esas politikası, göçmenlerin ülkede sınır dışı edilmeleri üzerinedir. Son yıllarda "Adolf Hitler mücadele grubu" adındaki Neonazi grup da İskoçya'da ve İrlanda'da ki göçmenlere yönelik saldırılarını artırmış durumdadır.

Avrupa'da faşistlerin ilk iktidar olduğu ülke olan İtalya'da ırkçı örgütlen-

me hızını kesmeden yükselişe devam ediyor. 1995' de kapatılan Mussolini taraftarlarının partisinin (İtalyan Sosyalist Hareketi) bir devamı olarak kurulan Ulusal İttifak Partisi ile Kuzey Ligi olarak Berlusconi hükümetine destek veren parti, radikal sağcı partilerin başında gelmektedirler. Şu anda bu iki parti Berlusconi önderliğindeki parti olan Forza İtalya ile birleşmiş durumdadır.

İrkçi lider Pim Fortuyn yüzde 17' lik oy alarak Hollanda parlamentosuna 25 parlamenter girmesinde sonra, düşüş eğilimi gösteren ırkçılığa yönelik destek, Theo van Gogh'un öldürülmesi ile tekrar yükselişe geçmiştir. Alman NPD partisini örnek alan Hollandalı Neonazi gruplar "Hollanda Halkın Birliği" adında kurdukları parti ile gelişmektedirler. Yine İslam ve göçmen karşıtlığı ile tanınan Geert Wilders'in başını çektiği Özgürlük Partisi son seçimlerde oylarını artırarak kurulan hükümete dışarıdan destek vermektedir. Flaman Menfaati (VB) adı ile bilinen ırkçı örgüt Belçika'da faaliyetlerini yükseltmiş durumdadır. 2010'da yapılan seçimlerde 120 sandalyeli mecliste 13 milletvekili çıkardı. Göçmen ve "İslamfobi" karşıtlığı ile bilinen bu örgüt çok kültürlülük konuları işleyerek taraftar toplamaktadır.

Sağcı hareketlerin en çok zemin bulduğu Avusturya'da, ırkçı hareketlerde bu zemin üzerinde şekillenmektedirler. On yıl önce yapılan seçimlerde yüzde 24 oy alan Jörg Haider'in partisi FPÖ, o dönemde kurulan hükümetin ortağı olmuştu. Haider'in ölümünde sonra bölünen bu parti var olan gücünü korumaya devam etmektedir, en son olarak yapılan belediye seçimlerinde, Viyana'da yüzde 25 oy almıştır. Göçmen ve İslam karşıtlığı ile bilinen İsviçre'deki ırkçı Halk partisi, göçmenleri "kara koyuna" benzetmesi ile gündeme gelmişti. En son camilere

minare yapılmaması meselesinde halk oylamasını öneren bu ırkçı parti yapılan oylamada istediği sonuca ulaşarak yükselişini göstermiştir.

Faşist lider Franco'nun yıllarca iktidar olarak kaldığı İspanya'da, ırkçı saldırılar ayyuka çıkmış durumda, son yıllarda iflase giden ekonomisini de bahane ederek kullanan İspanya burjuvazisi, ırkçılığı tam gaz körüklemektedir, bir yıl içerisinde binlerce ırkçı saldırıların meydana geldiği bu ülkede ırkçı gruplara yönelik her hangi bir operasyon yapmazken, "ekonomik krizin faturasını biz ödemeyeceğiz" diyerek sokağa çıkan gençliğe yönelik acımasız bir saldırı içerisindeydi.

Avrupa'daki Neonazilerin eğitim ülkesi olarak bilinen Macaristan'da faşist ve ırkçı örgütlenmelerin sayısı hayli kabarık. Neonazi sembol ve bayraklarının serbest olduğu bu ülkede silahlı faşist gruplar alenen ortaklık da cirit atıyorlar. Mevcut gruplar içerisinde en güçlü ve tehlikeli olarak binlerce silahlı üyesi bulunan "savunma kuvvetleri" anlamındaki Vedero örgütüdür. Bu durumun yaratılmasına göz yuman Avrupa birliği geline aşamada, kontrol dışına çıkan bu grupları kendi kontrolüne almak ve ekonomik yaptırımlar dışına çıkan mevcut Macaristan hükümetine ultimatom vererek AB'de atarız tehditti savuruyor.

Ülkedeki Müslüman Türk azınlığı hedefine alan ırkçı ATAKA partisi Bulgaristan'da yükselişine devam ediyor. Son yapılan genel seçimlerde yüzde ona yakın oy alan bu parti önümüzdeki dönem yapılacak seçimlerde bu oy oranını hayli yükseltecek gözüküyor. İşsizliğin en yüksek olduğu ülke olan Polonya'da da sağ söylemlili ırkçı partiler siyaset sahnesindeki yerlerini almış durumdadır. Bu ülkede Almanlar ve Romanlar hedef olarak gösterilmektedir.

Gelinen aşamada görülüyor ki birçok Avrupa ülkesinde merkezi ve bölgesel parlamentolar ırkçı ve faşist parti temsilcilerinin açıktan gövde gösterileri yaptıkları alanlara dönüyor. Yukarıda somut olarak ortaya koyduğumuz gibi Avrupa ülkelerinin ırkçılık ve faşizm hızlı bir tırmanış trendi ile kuvvet biriktiriyor. Bütün Avrupa ülkelerinde ırkçı düşünüş, söylem ve eylem tarzı kamusal ve toplumsal alanlarda gittikçe yaygınlaşarak tehlikeli bir yoldan ilerlemeye devam ediyor.

Emperyalist-kapitalist sistemin krizini aşmak için tırmandırdığı ırkçılığa karşı mücadeleyi yükseltmek bir elzemdir. Bu mücadeleyi doğru, etkili ve başarılı yürütmek için göçmen ve yerli işçi-emekçiler ile ortak hareket etmek için gerekli çalışmalarını azami bir şekilde ele alarak karşı duruşu ortaklaştırmalıyız.

Deri-İş Sendikası Başkanı ve Eğitim Sekreteri Almanya ve Hollanda'da Bilgilendirme Toplantıları Gerçekleştirildi

Deri-İş sendikasının Türkiye'de yürüttüğü başarılı çalışmalarını Avrupa'daki kitlelere anlatmak ve Avrupa'da yaşayan Türkiyeli emekçilerin dayanışmalarını güçlendirmek amacıyla Almanya ve Hollanda'da ATİK tarafından bilgilendirme toplantıları gerçekleştirildi.

Duisburg:

Hak Gasparlarının, işten çıkarmaların ve işçi sınıfına yönelik saldırıların dur durak bilmediği günümüzde ilerici sendikalara, bilinçli işçi sınıfına istek ve özlem daha da çok hissedilmekte. Torba yasalarıyla işçi sınıfının haklı mücadelesini yok etmeye çalışan Devlet en doğal, Demokratik Haklarını arayan işçi sınıfına pervasızca saldırmaya devam ediyor. Türkiye'de bulunan işçilerden 8%'nin Sendikalı oldukları iddialarının ortaya atıldığı Türkiye'de Sendikalı işçi sayısı yalnızca 6% dır. Ocak ayında bu uygulamanın yapılacağı sözünü veren Devlet bu noktada hiç bir adım atmamış, aksine işçi sınıfına olan kinine kin katmıştır. 10% barajı ile Sendikalara kota koyan Kampana'da, Adana'da, Bolu'da, Tekirdağ'da işçiler insanlık dışı koşullarda çalıştıran Devletin kirli Politikalarını ortaya koyuyor.

Tüm bu haksızlıklara karşı Deri-İş gibi ilerici sendikalar işçi sınıfını örgütüyor ve tek tek kıvılcımlar oluşuyor. Bu bağlamda 26 Ocak 2012 tarihinde, saat 18: 30 da, 50 kişilik bir katılım ile Duisburg ATİF Derneği'nde Deri-İş Sendikası Başkanı ve Uluslararası İlişkiler sorumlusu ile Deri işçilerinin örgütlenmesi, Enternasyonal ilişkilerin önemi ve Türkiye'deki duruma ilişkin bir tartışma toplantısı düzenlendi.

Musa Servi konuşmasında şu konulara değindi: "Yeni çıkarılacak yasa da hiçbir sendika 10% barajını aşamayacak ve dolayısıyla toplu sözleşmelere dahil olamayacaklar. Türkiye'de, 12 Eylül Cunta döneminde bile 40 Milyonluk Nüfusun 2.5 Milyonu sendikalı iken, günümüzde 70 Milyon Nüfusun yalnızca 600 bini sendikalı. ILO sözleşmesine göre 10 Maddeden oluşan bir talep listesi (örneğin çocuk işçi çalıştırmanın yasak olması) gibi yasalar ihlal edilmekte. Kampana da sendika üyesi işçiler kapının önüne konuldu. İşçiler Kıdem tazminatı alamamakta. İşçiler illegal örgüt üyesi muamelesi görmekte, en haklı taleplerinde dahi Polis ile karşı karşıya bırakılıyorlar. Yoksulluk çoğalıyor, çalışan işçi boğazına kadar borca gömülüyor. Türk Devleti, işçi sınıfının mücadelesinden korkusunu, her fırsatta işçilere daha fazla haksızlık olarak geri döndürürken, Sendikal örgütlenme şuan yok gibi gözükse de son yıllarda muazzam bir gelişme kaydetti. Deri-İş son yıllarda 7 ilde ör-

gütlenmeler yarattı. Bolu'da 3000 işçi "Hak aramak yasadışı ise bizi götürün" diyor. Tuzla'da 311 günlük bir direniş üzerine Fabrika sahibi Fabrikayı İzmir'e taşıyor, buna rağmen işçiler İzmir'e gidip patronun peşini bırakmıyor. 43 işçi işlerini bırakıyor ve işveren işçileri işlerinden fes ediyor. Tekirdağ'da bir

çanta firmasında bir direniş mevcut, bu direniş Deri-İş tarafından örgütlenmeye çalışılıyor. Deri-İş gittiği şehirlerde işçilerle toplantılar düzenleyerek işçilerde sadece öz güven, hak arama, bilinçlenme değil, Türkler ve Kürtler arasındaki çelişkilerin düzelmesine de yardımcı oluyor. İşçilerle yapılan tartışmalarda, örgütlenen direnişlerde din, ırk, cins ayrımı yapmadan sınıf çelişkileri ele alındığı için işçilerin ön yargıları da kırılıyor. Örneğin Düzce gibi bir alanda bu tür çatışmalara şahit olan Deri-İş buradaki insanların tarikatlara gittiklerini, Sendikacılara "bunlar Kürt, bunlarla çalışmayın" diye yaklaştıklarını, fakat gelinen aşamada artık bu işçilerin tarikat yerine sendikayı tercih ettiklerini ve hatta yıllardan beri ilk defa Düzce'de 1 Mayıs'ın kutlandığını açıklıyor.

Türkiye'deki kıvılcım büyürken Deri-İş'in amacı birbirinden kopuk gelişen bu süreci birleştirmek. 1908'lerde de olduğu gibi ilk işçi örgütlenmeleri Deri, Ağır Sanayi bölümlerinde geliyor bugün de tablo bunu gösteriyor. Uluslararası alanda Avrupa'da ve hatta Amerika'nın göbeğinde dahi işçi eylemleri çoğalıyor.

Türkiye'deki kıvılcım Dünya'nın da her yerinde görülürken burada ATİF'de önemli bir rol oynuyor. Desa patronun, Deri-İş sendikasının ATİF ile olan bağlarından aşırı derece de rahatsız. Çünkü Avrupa'dan gelen baskı işçilerde ciddi bir motivasyona yol açmakta ve Desa'nın üretimlerine de zararlar vermektedir. ATİK'in, Avrupa'da bulunan Prada mağazalarının önünde

düzenlediği eylemlerin, işçilerin arasındaki dayanışma açısından da son derece önemlidir. ATİK'in düzenlediği bu eylemler, Türkiye'deki işçileri Avrupa'da düzenlenen bu dayanışma eylemlerinden mutluluk duyarak cesaretlerini artırıyor."

İki bölümden oluşan Sunum Soru

cevap bölümünde, MLPD, Devrimci-Demokratik Kitle Örgütleri'nin ve katılımcıların soruları ardından sona erdi.

Hannover:

Hannover KGF Derneği'nde Cuma akşamı saat 18:00'de Türkiye Deri-İş Sendikası Başkanı Musa Servi ve Deri-İş Sendikası Uluslararası İşçiler Sorumlusu Eren Korkmaz eşliğinde bir söyleşi gerçekleştirildi.

Etkinlik, yapılan kısa bir konuşmanın ardından Musa Servi'nin konuşmasıyla başladı. Musa Servi Türkiye'deki genel ve deri iş kolundaki sendikal mücadelenin günümüzdeki durumu hakkında dinleyicileri bilgilendirdi ve verdiği örneklerle Türkiye'deki sendikal mücadelenin son dönemlerde bir gelişme kat ettiğini söyledi.

Musa Servi'den sonra sözü alan Eren Korkmaz, Türkiye'deki güncel grevleri ve onların kazanımlarını anlattı. Bu kazanımlarda uluslararası dayanışmanın, işverenler üzerinde nasıl uluslararası baskıya dönüştüğünü DESA işçilerinin kazanımla sonuçlanan mücadelesini örnek vererek gösterdi. Bu bağlamda ATİK'in Türkiye işçi sınıfının sendikal mücadelesi için ne denli öneme sahip olduğunu vurguladı.

Yapılan konuşmaların ardından geçilen soru cevap bölümünde "...ulusal hareket ile sınıfsal hareketin ortak paydaları olmasına rağmen, aynı platform içerisinde mücadele etmeleri mümkün mü?" sorusu, Deri-İş Sendikası'nın ne kadar üyesinin olduğu ve Türkiye'deki sendikaların toplamda ne kadar üyesi olduğu soruldu.

Söz alan YEK-KOM Başkanı kendilerine ulusal hareket denilmesini kabul etmediklerini, kendilerini 'Kürt Özgürlük Hareketi' diye adlandırdıklarını ve her dönemde bazı Kürt örgütlerinden ve bazen kendi kitesinden tepki çekmesine rağmen anti-Amerikancı, anti-empyralist çizgiyi her zaman koruduklarını ve çıkış noktaları olan Türkiye Devrimci Hareketinden hala daha ayrılmadıklarını belirtti.

Konuşmacıların sorulara verdikleri cevaplardan sonra söyleşi sona erdi.

Arnhem:

Deri-İş genel başkanı Musa Servi ve Eğitim sekreteri Eren Korkmaz, Türkiye'deki sendikal mücadelenin genel gidişatına ilişkin düzenlenen sohbet toplantısında geniş bilgiler verdiler.

Türkiye'de kapitalistlerin dışa bağımlı yapısından dolayı, yurtdışıyla ortak mücadelenin önemi gündemimizin büyük bölümünü oluşturdu. Başkan, ATİK taraftarlarının, Desa'ya iş veren ünlü mağazalardan Prada önünde yaptıkları eylemlerin deri patronları ve deri işçileri üzerindeki etkilerini anlattı, eylemlere katılan arkadaşlar da burada mağaza yetkililerinin bu mücadeleye hak veren tavırlarından örnekler verdiler. Tartışmalar sırasında ortaya konan bir görüş de, bundan sonraki mağaza önü eylemlerine Hollanda'lı parti ve kurumların da katılımının sağlanması oldu ve bu noktada yeterince ilişki olduğu vurgulandı.

Globalleşen dünyada her şey o kadar içiçe geçmiş durumda ki, her eylem birbirini doğrudan etkilemektedir, tüm dünyayı sömüren kapitalist sisteme karşı olabildiğince güçbirliği içinde olunmasının önemi açıktır. Geçici işçi bürolarıyla ilgili tüm ülkelerde yapılan düzenlemeler neredeyse aynı içerikte. İşçi haklarına yönelik saldırıların en üst noktasını oluşturan bu uygulama, karşı çıkılmazsa ve giderek tümünden kaldırılmazsa, işçileri korkunç bir yoksulluğa ve geleceksizliğe sürükleyeceği açıktır. Tüm bunlara karşı durabilmenin önemli araçlarından biri olan gerçek işçi sendikalarının önemi tüm konuşmacılar tarafından vurgulandı.

Bu temelde sohbet toplantısına katılanlar, Deri-İş ve onun gibi ilerici sendikalara sahip çıkmanın zorunluluğunu vurguladılar. Deri-İş'in mücadelesi buradaki işçilere büyük bir moral olduğunu dile getiren katılımcılar, bu dayanışmanın daha da geliştirilmesi gerektiğini belirterek, Başkan Musa Servi aracılığıyla tüm işçilere selamlar gönderdiler.

DESA kampanyasına uluslararası sendika federasyonlarından ziyaret

Deri-İş Sendikamızın üyesi olduğu ITGLWF (Uluslar arası Tekstil, Hazır Giyim, Deri İşçileri Federasyonu) Genel Sekreteri Klaus Priegnitz ve ETUF:TCL (Avrupa Sendikalar Federasyonu: Tekstil, Hazır Giyim ve Deri) Genel Sekreteri Luc Triangle 8 Şubat

Çarşamba günü sendikamızı ziyaret etti, direnişlerimizi yerinde gördü ve DESA'daki örgütlenme kampanyamızla ilgili olarak sürece müdahil oldular.

ITGLWF ve ETUF:TCL Genel Sekreterleri Sendikamızı Ziyaret Etti

Deri-İş Sendikamızın üyesi olduğu ITGLWF (Uluslar arası Tekstil, Hazır Giyim, Deri İşçileri Federasyonu) Genel Sekreteri Klaus Priegnitz ve ETUF:TCL (Avrupa Sendikalar Federasyonu: Tekstil, Hazır Giyim ve Deri) Genel Sekreteri Luc Triangle 8 Şubat Çarşamba günü sendikamızı ziyaret etti, direnişlerimizi yerinde gördü ve DESA'daki örgütlenme kampanyamızla ilgili olarak sürece müdahil oldular.

8 Şubat günü saat 12.30'da Düzce'ye gelen Priegnitz ve Triangle

DESA fabrikası önünde sendika üyesi işçilerle buluştular. Soğuk havaya karşın kalabalık bir kitle tarafından karşılanan Priegnitz ve Triangle, işçilerle kendi aralarındaki kapının açılmaması nedeniyle fabrika yönetimini eleştirdiler, bunun sonucunda sendika üyeleri için kapı açıldı ve bu sayede işçilerle fabrikanın dışında sohbet etme imkanı buldular. DESA işçileri sorunlarını, 2008'den bu yana sürdürdükleri örgütlenme mücadelelerini, fabrika içinde uygulanan baskı ve şikayetlerini aktardılar. Priegnitz ve Triangle'ın sorularını yanıtladılar. İşçilere hitap eden Priegnitz ve Triangle, DESA işvereni ile görüşme sürecinde olduklarını, her iki taraf için de tatmin edici bir sonuç bulmak ve çalışma yaşamında barışı sağlamak için çaba harcadıklarını, Ocak 2011'de işten çıkarılan iki sendika üyesinin durumunu gündemleştireceklerini, DESA işçisiyle tanışmaktan memnuniyet duydukları

rını, işçilerin sendikada örgütlenme özgürlüğünün ve toplu sözleşme yapma hakkının temel, uluslar arası bir insan hakkı olduğunu, bu konuda bir pazarlık veya tavizin mümkün olamayacağını belirttiler ve işçilere başarılar dilediler. DESA işçileri "Yaşasın sınıf dayanışması", "Birlik-Mücadele-Zafer" sloganları ile misafirlerini uğurladılar.

Ardından saat 3'de Tuzla'da Kampana direnişini ziyaret eden

Priegnitz ve Triangle direnişçi işçiler, Deri-İş Genel Başkanı Musa Servi, Tuzla Şube Başkanı Binali Tay, Şube Sekreteri Haydar Canpolat, genel merkez ve şube yöneticileri tarafından çiçeklerle karşılandılar. Direniş çadırındaki günlük yaşam, kazanılan mahkeme ve devam eden hukuki süreç, İzmir ve Tuzla'da devam eden direnişlerin geldiği aşama üzerine bilgi alan genel sekreterler mahkeler tarafından da

kabul edilen bariz haksızlıklara karşı kararlılıkla mücadele yürüten direnişçi işçileri selamladılar, yanlarında olduklarını, direnişleri hakkında Avrupa ve uluslar arası alanda üyelerini bilgilendirdiklerini, ancak birlik olunursa başarılı olmanın mümkün olabileceğini belirttiler. Priegnitz ve Triangle sloganlarla uğurlandılar.

Priegnitz ve Triangle ile Deri-İş Sendikası yönetimi hem ülke genelinde sendikal hareketin gündemleri, gündemdeki yeni iş kanunu ve sendikal örgütlenmenin önündeki engeller ile Deri-İş'in İzmir, Tuzla, Düzce, Çorlu, Çerkezköy ve Gerede'deki yoğun örgütlenme çalışmaları hakkında hem de Avrupa ve dünya genelinde birleşme sürecindeki sendikal federasyonların durumu ve güncel konular üzerine görüş alışverişi yapıldı.

Gerçekler inatçıdır

BELÇİKA'DA YABANCI DÜŞMANLIĞI

Tarihsel olarak kapitalizmin temellerinin atıldığı Avrupa kıtası ülkelerinde yabancı düşmanlığı giderek yayılıyor. Ekonomik ve sosyal yapının çelişkileri geliştikçe, bu durum siyasal yapıya da yansımıştır. Artık iktidarda oldukları ülkeleri eskisi gibi yönetemeyen tekeli burjuvaziye tekabül eden devletler, bu doğrultuda giderek daha gerici bir zemine kayıyorlar. Bunun sonucu bu ülkelerdeki yabancılar aleyhine durmadan gerici yasalar çıkarılmaktadır. Yasama, yürütme ve yargı kurumlarıyla göçmen işçiler ve sığınmacı kitleler daha fazla baskı altına alınıyorlar. Tekelci burjuvazi sistemin sorunlarını göçmenlere ve ilticacılara mal ederek, emekçi sınıflar aleyhine çıkarılan yasalarla, sistemin yapısal sorunlarını kamufle etmeye çalışıyor.

Belçika burjuvazisi de, uluslararası mali sermayenin bu klasik yöntemine başvurmadan edemiyor. Bu yöntem burjuvazinin sınıf karakterinde vardır. Dolayısıyla tüm Avrupa'da boy gösteren ve hızla yaygınlaştırılmaya çalışılan ırkçılık, Belçika'nın Flaman ve Valon burjuvazisi tarafından giderek körükleniyor.

İrkçılık ve yabancı düşmanlığı mevcut konjonktürde dini saflaşmalar yaratılarak oluşturuluyor. Kapitalist sistemin bütününe tekabül eden sorunların daha öne çıkması oluşturulan şovenizmi bağnaz dincilikle içiçe geçirmiştir. İrkçılık daha genişletilerek dini motiflerle yürütülüyor. Böylece yaratılan dini çelişkiler ile çeşitli milliyetlerden işçiler ve tüm emekçiler karşı karşıya getiriliyor. Günümüz burjuvazisi medeniyetler çatışması kisvesi altında, ırkçılığı dini güdülerle kamufle etmeye çalışıyor.

Bunun sonucu Belçika'da bulunan Türkiyeli ve Fas kökenli işçiler üzerinden yabancı düşmanlığı giderek körükleniyor. Burjuvazi sistemin tüm sorunlarını göçmen işçilere malediyor. Onların ulusal ve dini yapısı öne çıkarılarak çürüten kapitalizmin tüm sorunları ve sistemin tüm faturası, başta Türkiyeli, Fas ve Afrika kökenli işçilere çıkarılıyor. Böylece diğer ülkelerde olduğu gibi, Belçika'da da can çekişen sistemin mayasındaki çelişkiler ve sorunların nedeni islam dinine mensup göçmenler olarak gösteriliyor.

Nitekim Belçika'nın Flaman ve Valon bölgesindeki işçilerin sosyal ve demokratik haklarında kısıtlamalara önce göçmenlerden başlanmıştır. Bu bölgelerde ırkçılık ve ayrıcalık giderek üst boyutlara tımandırılmıştır. Diğer Avrupa ülkelerinde olduğu gibi, Belçika'da da işten çıkarmalarda yabancı işçilere öncelik tanınmıştır. Aile kurumunun dışarıdan gelenlerle oluşturulması iyice zorlaştırılmıştır. Hızla artan yoksullaşma yabancılarla daha sık görülmeye başlanmıştır. Diğer taraftan da sistemin sorunları Belçika'da da yabancılarla maledilmiştir. Yabancılar aleyhine gerici kampanyalar yürütülmüştür ve yürütülmektedir.

Gelişen yabancı düşmanlığı ve ırkçılık Flaman bölgesinde daha üst boyutlara tımandırılmıştır. Vlaams Belang'ın başını çektiği ırkçı partilerin körüklediği ırkçılık bu ülkede de had safhaya ulaşmıştır. Fas ve Türkiye kökenli işçiler aleyhine yürütülen ırkçılık kampanyaları ile yabancılar yerli toplumun gözünde dışlanmaya itilmiştir. Belçika'daki faşist Vlaams Belang partisi yakınlarda -bazı ülkelerde olduğu gibi- beyaz ve kırmızı koyun resimleriyle hazırlanan afişler üzerinden ırkçı kampanyalar yürütmüştür. Aynı kampanyalar yakın bir dönemde, Belçika'daki Türkiyeli işçilerin üçte birini oluşturan Emirdağlılar aleyhine de yürütülmüştür. Bu amaçla 60 bini aşkın Emirdağlı için "güle güle gidin" diyen ırkçı sloganlarla gösteriler ve etkinlikler örgütlenmiştir. Tüm bunlar iktidardaki burjuvazinin ve işbaşına gelen hükümetlerin desteğiyle yürütülmüştür. Yönetime gelen hükümetler Belçika'daki sorunların nedenini yabancı işçilerin varlığına bağlamışlardır. Böylece kapitalist sistemin içine girdiği yapısal krizin yarattığı sorunlar kronikleştikçe, burjuvaziyi ırkçılığa daha çok sevk etmiştir.

Bunun sonucunda uluslararası tekeli burjuvazinin tüm dünya çapında oluşturduğu islamofobi atmosferi, doğal olarak kendisini Belçika'ya da yansıtmıştır. Göçmen işçiler ve sığınmacı kitleler bunun sonucu toplumdan dışlanıyorlar. Belçika hükümetleri -diğer ülkelerde olduğu gibi- islamofobi havasıyla göçmenleri itibarsızlaştırmaya çalışıyorlar. Tekelci burjuvazinin bu uygulamaları yerli ve yabancı işçilerin ilişkilerine de yansıyor. Öyleki Belçika'da da sosyal hayattan dışlanmaya çalışılarak ve itibarsız kılınarak yerli kesimden kopartılmaya çalışılan göçmenler, bu sorunlarla daha hissedilir boyutlarda muhatap oluyorlar.

Belçika'daki müslüman göçmenler bir dönemler daha kolay iş ve ev bulurken, artık günümüz koşullarında bu noktada hissedilir zorluklarla karşılaşılıyorlar. Eskisi gibi kolay iş bulamıyorlar. Buldukları işler ise daha çok yerlilerin çalışmadığı ağır işler oluyor. Ve daha çok taşeron tarzı çalıştırılıyorlar. Ayrıca göçmen işçiler ve ilticacı kesim artık ev bulmakta da zorlanıyorlar. Daha çok kenar mahallelerde oturan Faslı, Afrikalı, Türkiyeli yabancılar üretim ve sosyal yaşamda yerli nüfustan dışlanmaya çalışılıyor. Hatta bazı Flaman bölgelerinde Flamanca'yı bilmeyen kesime ev verilmemektedir. Reddedilen ilticacı sayısı giderek artmış, sayıları onbinleri bulmuştur. Kaçak ilticacılar için özel cezaevleri açılmıştır. Buraya toplanan mülteciler ülkelere gönderilmektedir.

Görüldüğü gibi bu sorunlara müdahale edilemediği gibi daha keskin boyutlara tımandırılmıştır. Buna karşın burjuvazi yerli kesim ile yabancı kesim arasında yarattığı çelişkilerle iktidarını devam ettirmektedir. Dolayısıyla tüm emekçi kesimlerin köklü kurtuluşu ortak mevzilerde örgütlü mücadeleden geçer. Her ne kadar henüz bu koşullar zayıfsa da, nesnel koşullar yerli ve göçmen emekçileri bu hattaki mücadeleye itecektir.

Mücadelenin içinden

HÜRMÜZ'DE SULAR ISINIYOR

ABD emperyalistleri BOP(Büyük Ortadoğu Projesi) çerçevesinde Ortadoğu'daki ülkelerin bazılarını "demokrasi götürme" adına (Irak örneği), bazılarını da "terörizm ile savaş, radikal islamcı teröristlerden temizleme" (Afganistan örneği) adına işgal ederken, bazı ülkelerde de kendisine daha yakın işbirlikçi yönetimleri işbaşına getirme sürecini on yıldan fazla bir süredir devam ettiriyor.

ABD'nin Ortadoğu ve Kuzey-Afrika'nın yeniden şekillendirilmesini hedefleyen bu planının nihai hedefinin İran olduğu bölge ülkelerince, herkesçe biliniyor. İran'ın başta Suriye olmak üzere bölgede yakın ilişkide bulunduğu Şii güçlerle, Lübnan'daki Hizbullah ile bağlantılarının kesilmesi ve İran'ın yalnızlaştırılması için özellikle ABD ve AB emperyalistlerince yürütülen uluslar arası kampanyaya hız verilmiş durumdadır.

İran'ın yalnızlaştırılması politikasındaki kampanyanın en önemli ayağı ekonomiktir.

ABD emperyalistleri nükleer silah üretme aşamasına gelmekle suçladığı İran'a yönelik ekonomik yaptırım olarak ilk etapta petrol ambargosu, ardından da İran Merkez Bankası'yla iş yapan finans kuruluşlarını kara listeye alacağını duyurdu.

ABD'nin bu kararının hemen ardından AB, Japonya ve Güney-Kore İran'dan petrol ithalatına son vereceklerini açıkladılar. İran'dan petrol alımına son vereceklerini söyleyen bu ülkelerden Japonya 14%'lük AB ülkeleri ise 18%'lik payla İran'ın petrol ihracatında 32%'lik bir daralma yaşanacağı anlamına geliyor. AB Dışişleri Bakanları 23 Ocak'ta Brüksel'de yaptıkları toplantıda İran'a karşı uygulanacak petrol ambargosunu görüşerek karara bağladılar. AB ülkeleri 1 Temmuz 2012'den itibaren İran'dan petrol alımına son vereceklerini açıkladılar.

ABD başta Çin olmak üzere İran'ın petrol ihraç ettiği ülkelere dönük baskısını daha da arttırıyor. İran petrol ihracatının 40%'lık bir bölümünü Çin, Polonya ve Hindistan'a yapıyor. AB ülkeleri 1 Temmuz 2012'den itibaren İran'dan petrol almayacaklarını duyurmasının ardından Japonya'nın da geri adımıyla İran'ın ağır bir ekonomik abluka altına alındığını gösteriyor.

Ekonomik ablukanın yanında ABD emperyalistleri bölgede kendileriyle işbirliği içerisinde bulunan ülkeleri İran'a karşı silah bakımından üstün kılmak için modern silahlarla donatıyor. Örneğin Suudi-Arabistan'a 30 milyar dolarlık 84 adet gelişmiş F-15 SA uçağı satma anlaşması, Birleşik Arap Emirlikleri'ne 3.5 milyar dolarlık gelişmiş füze savunma sistemi satış anlaşması, İsrail'e ise her türlü gelişmiş yeni teknik silahları hibe etme, satma anlaşmaları...

ABD emperyalistleri İran'a yönelik ekonomik ambargonun yanında siyasi ve askeri tehditlerini de arttırıyor.

ABD ve AB'nin ekonomik ablukasına, siyasi ve askeri tehditlerine karşı İran'da elindeki tek kozu Hürmüz boğazını kapatacağını, dünya petrol sevkiyatının 40%'nün gerçekleştiği bu boğazı kapatacağını duyurdu. Hem de en yüksek makam ve perdeden...

İran Cumhurbaşkanı 1. yardımcısı Muhammed Rıza Rahimi'nin ağzından "İran'ın petrol ihracatına karşı yaptırım uygulamaya kalkılırsa tek bir damla petrol Hürmüz boğazından geçemez."

Ardından,

İran donanma komutanı Turamiral Habibullah Seyyari'de daha önce stratejik önemdeki Hürmüz boğazını gerektiğinde kolayca bloke edebilecek güçte olduklarını açıkladı.

Dünya petrol sevkiyatının 40%'nün gerçekleştirilmesi ve petrol sevkiyatı miktarının günlük 15.5 milyon varil olması nedeniyle Hürmüz boğazının oldukça stratejik bir önemi bulunuyor.

İşte bundan dolayı da ABD ve İngiltere boğazın kapatılmasına karşı askeri olarak yanıt vereceklerini açıkladılar. İngiltere Savunma Bakanı Philip Hammond İran'ın Basra körfezindeki petrol trafiğini durdurma girişimini engellemek için Hürmüz boğazına çok sayıda askeri gemi gönderebileceklerini, Amerikan uçak gemisi USS Abraham Lincoln net bir mesaj vermek için İngiliz ve Fransız savaş gemileriyle birlikte körfeze girdiğini açıkladı.

Ayrıca,

Önümüzdeki günlerde Basra körfezi ile tek bir kilometrelik dahi sınırı bulunmayan ABD ve İsrail'in tarihlerinin en büyük ortak askeri tatbikatını Basra körfezinde gerçekleştireceklerini açıkladılar. İran'a gözdağı veriyorlar.

Öte yandan,

İran Merkez Bankası'yla iş yapan yabancı finans kuruluşlarının cezalandırılacağı yönündeki karar, İran'ın petrol ihracatının engellenmesi, İran'a yönelik petrol ambargosu ABD'nin İran'a açık bir savaş ilanında bulunduğu şeklinde yorumlanıyor.

ABD'nin Suriye ve İran'a yönelik planları önümüzdeki günlerde daha da açıklığa kavuşacak.

Açıkça şunu söyleyebiliriz; bölgemiz ısınıyor.

Hem de fena halde...

Yıkımlara Hayır! Duisburg Hamborn Halkı; "Yıkımlara hayır" diyor!

Duisburg Hamborn bölgesinde yaklaşık 6 aydır "Outlet Center"

bu alışveriş merkezi içinde birçok restorana yer verileceği için Marxloh'daki esnaf da zarar edecekler.

Bu olaya sessiz kalmayan bölge halkı 6 aydan beri faaliyetini sürdüren bir Halk İnisiyatifi şeklinde örgütlendi. Televizyon, gazete, radyo gibi birçok medya araçlarına başvurup, bölgede yazılmalar yapıp, evlerinin camlarına afişler asan halk, miting ve basın açıklamaları, imza toplama gibi birçok eylemi de örgütlediler. Aileleri ile birlikte 40 yıldan beri Hamborn'da yaşadıklarını belirten ve ev-

lerini terk etmeleri gerektiğini henüz Aralık ayının 22'sinde öğrenen bölge sakinleri, komşuları ile aralarında sosyal bağlar oluştuğunu ve buradaki insanların birçoğunun yaşlarının 50'yi geçkin ve bakıma muhtaç olduklarını belirterek bu olayın takipçisi olacaklarını ve evlerini terk etmeyeceklerini açıkladılar.

Destekçi İngiliz firması ve Roger Sevenson 25.01.2012 tarihinde kitleye açık basın açıklaması bölgesi ve çevre bölgelerdeki esnafı mağdur etmekten başka bir anlama gelmiyor! Kapitalizmin temsilcisi Sevenson bu proje ile birlikte satın alma gücünün tekrardan kazanılacağını, Duisburg şehrinin yapılanmasına ve gelişimine hız verileceğini iddia ediyor.

Alışveriş merkezinin yapılması planlanan bölgede yaklaşık 400 ailenin yaşadığı binalar bulunmakta ve bu binaların bulunduğu alana park yerleri yapılması planlandığı için burada yaşayan 1.000 insan evlerini terk etmek zorunda. Bu binalarda yaşayan insanların bir çoğu Thyssen Krupp fabrikasının emekçileri ve yıllardır bu bölgede yaşamaktalar.

Duisburg Belediyesi bu projeyi ilk etapta onaylamamış, fakat buradan gelecek olan 150 Milyon Avroluk karın cazipliği karşısında temellerin atılmasının onayını geciktirmemiştir. 120.000 metre karelik alana yapılması planlanan bu alışveriş merkezi çoğunluğu göçmenlerden oluşan Marxloh bölgesindeki esnafın da aleyhindedir,

ve proje tanıtımı için Marxloh'da bir sunum yaptılar. Sunumun gerçekleştirildiği otelin önünde Halk Platformu bir miting yaptı. Yaklaşık 35 kişinin katıldığı Mitinge, ATIF ve YDG'lilerin de yıkımlara karşı pankartlarıyla katılması halk tarafından büyük bir sevinçle karşılandı. Dışarda miting devam ederken salona giren eylemcilerden bir grup demagojik söylemlerle halkın yararına bir proje olarak göz boyamaya çalışan firma temsilcilerini sorularıyla teşhir ettiler ve evlerini terk etmeyeceklerini, bu projenin halkın aleyhine olduğunu söyleyerek bundan sonra da eylemlerine devam edeceklerini ifade ettiler. ATIF ve YDG ye dayanışmalarından dolayı teşekkür edip desteklerinin devamını istediklerini ifade ettiler.

Kürtler, "Özgürlük İçin Uzun Yürüyüş"e İsviçre'nin Cenevre kentinde dondurucu havaya rağmen start verdi!

31 Ocak 2012 tarihinde -10 derece soğuk hava ve yoğun kar yağışına rağmen yüzlerce yürek İsviçre'deki BM Cenevre merkezi önünde yapılan basın açıklamasıyla 420 KM yol güzergâhını

18 günde Fransa'nın Strasbourg şehrinde büyük bir mitingle sonlandırmak için start verildi.

Avrupa Kürt Dernekleri Konfederasyonu (KON-KURD) önderliğinde "Kürt Halkına Siyasal Statü, Öcalan'a Özgürlük" adı altında On sekiz gün sürecek olan uzun yürüyüşe başladı. Yürüyüş, 18 Şubat'ta, Avrupa Konseyi parlamenterler Meclisi ile Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi ve İşkenceyi Önleme Komitesi'nin bulunduğu Fransa'nın Strasbourg kentinde yapılacak mitingle sonlandırılması planlanıyor.

ATİK İsviçre federasyonu (İTİF), Kürt Ulusuna yönelik, Türk devletinin uyguladığı imha ve inkar politikasına teşhir etmek ve Kürt Ulusunun Avrupa'da ayrı bir göçmen grubu olarak tanınması talebini haklı ve meşru gördükleri için bayrakları ve bildirimleriyle uzun yürüyüş mitingine destek verdi.

Saat 12.00 de Birleşmiş Milletler önünde başlayan mitingde destek vermek için gelen aydın, sanatçı, politikacı ve ayrıca Türkiyeli demokratik göçmen kurumlar içinde ATİK ve İGİF de açıklamalarda bulunarak uzun yürüyüşü desteklediklerini ilan ettiler.

Miting alanındaki ATİK temsilcisi kitleye seslenerek;

"ATİK olarak, Kürt ulusuna reva

görülen bu abluka karşısında bu gün BM önünde başlatılan ve 18 Şubat'a Strasbourg' da sonuçlandırılacak olan uzun yürüyüşün taleplerini haklı buluyor, bu ablukayı parçalamak için atılmış özverili ve cesaretli bu adım selamlıyoruz." diyerek sözlerini **"Kürt Ulusunun Avrupa'da ayrı bir göçmen grubu olarak tanınması talebinin haklı ve meşru gördüğümüzü ifade ediyor, kamuoyunu duyarlı olmaya çağırıyoruz."**

"Ve diyoruz ki; ATİK olarak Kürt ulusunun haklı mücadelesinin her zaman yanında olacağımızı dostlarımızın bilmelerini istiyor, ablukayı parçalamak için KON-KURD' un ortaya koyduğu bu tavrı haklı, dirayetli ve cesaretli bir adım olarak değerlendiriyor ve destekliyoruz." diyerek konuşmasını sonlandırdı.

ROJ TV'nin çekim yaptığı mitingde KCK Yürütme Konseyi Üyesi Zübeyir Aydar' da bir konuşma yaparak Türkiye ve Kürdistan'daki gelişmeleri aktararak özellikle, **"Önderliklerine karşı izlenilen politikayı kınayarak" "Avrupa' da oluşmuş böylesi platformlara büyük sorumluluklar düştüğünü"** dikkat çekip, **"Kürt halkının özgürlük mücadelesine destek veren devrimci ve demokratik kurum ve bireylere teşekkür ederek"** konuşmasını sonlandırdı. Kitle sık sık "Şehit Namırın, Biji Serok Apo, Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganlarıyla soğuk havayı birazda olsa ısıtıyordu.

Uzun Yürüyüş 5. Gününde Başkan Bern'i Isıttı!

Soğuk havaya inat özgürlük sloganlarıyla devam eden yürüyüşün 4. gününde 1923 de Kürdistan'ın resmi olarak dörde bölündüğü Lozan kentinde "Lozan Anlaşması" sınımlanmış Rumine Köşkü'nün önündeki meydana yapılan konuşmaların akabilende yürüyüşçüler Başkent Bern'e doğru yola çıktılar....

5. Günde Uzun Yürüyüş Bern Parlamentosu Önünde;

4 Şubat günü Bern parlamento önüne ulaşan yürüyüş kolu davullar eşliğinde -12 derece soğuk havanın olduğu alanı ısıtmaya başlamıştı. Yürüyüşü başından beri destekle-

yen demokratik göçmen kurumlarından ATİK ve İGİF alanda flamları ve bildirimleriyle katılım sağlarken, Devrimci Örgütlerden Partizan ve MLKP de miting alanında yer almıştı.

Parlamento meydanında yapılan konuşmalarda Öcalan durumu, Avrupa da Kürt kimliğinin tanınması ve Kürdistan daki katliamlara da dikkat çekilerek halkları duyarlı olmaya ve AKP hükümetini de katliamlara son vermelerini istediler. Miting alanına katılan Sosyalist Parti (SP) ve Yeşiller Partisi milletvekilleri, Aydın ve yazarlar birer konuşma yaparak Avrupa'nın sessiz kalmaması gerektiğini Kürtlerin tanınması ve katliamların son bulması için atağa geçmeleri gerektiğini ifade ettiler.

Uzun Yürüyüş adına uygun olarak, alanda uzun bir yuvarlak halka daire oluşturularak, Kürtçe ezgiler ve sloganlar eşliğinde, davulların ritminde halaylar çekilerek günü sonlandırmak ve yola koyulmak için (Uzun yürüyüşe katılan 200 kişi) ve onlara destek veren emekçiler kortejler eşliğinde anti-faşistlerin salonunda dinlenmeye çekildiler. **Uzun Yürüyüşçüler, İsviçre'deki son durağı Basel' de coşkuyla karşıladı!**

31 Ocak tarihinde başlayan yürüyüş 9. günü geride bırakarak 420 km'lik yolun 270 km sini inanç ve kararlıkla, dondurucu soğuk havaya rağmen **08 Şubat 2012** tarihinde Basel Kantonuna girmiş oldular.

Saat 13 ten itibaren miting alanında yürüyüşçüleri beklemeye başlayan kitle bir saat sonra yapılan anonsta yürüyüşçülerin miting alanına yaklaşıtlarının söylenmesiyle birlikte, alkışlar ve sloganlarla yürüyüşçüleri karşılamaya girdi. Büyük bir kararlılık örneği veren yürüyüşçüler karşılamaya gelen yüzlerce kitleyi ve devrimci-demokrat kurumları görünce duygulu anları yaşatarak büyük bir sevinçle alkışlar eşliğinde

miting alanına kadar birlikte yürüerek gelindi.

1.000'in üzerinde kitleye seslenen KCK Yürütme Konseyi Üyesi Zübeyir Aydar, halkı selamlayarak **"yürüyüş tarihteki yerini almıştır"** ve "Kürt halkına dostlarına, yol arkadaşlarına" teşekkür ederek konuşmasını devam ettirdi. Aydar'ın konuşmasından sonra İsviçre Federal Parlamentosu Milletvekili **Beat Jans**'ın "Hun Be Xer Hatın Hevalno" Kürtçe kitleyi selamlaması alkışlarla karşılanarak Kürt halkı kendini kanıtlamıştır ve bizde gereğini yapmamız gerekiyor diyerek kitleye mesaj verdi. Konuşmalar sonrası, Basel'in merkezi yerlerinden sloganlar, zılgıtlar ve alkışlar eşliğinde 6 km yürünerek yürüyüşçüler için organize edilen şölen salonuna gelmiş oldu.

Salonda yapılan konuşmalar ve müzik eğlencesinden sonra yürüyüşçülerin dinlenmesi için yapılan planlamanın ardından şölen sloganlarla sonlandırıldı. Uzun Yürüyüşü başından sonuna kadar destekledikleri açıklayan göçmen demokratik kurumlardan **ATİK ve AvEG-KON**'da Basel etabında flama ve bildirimleriyle yine yerlerini alarak desteklerini devam ettirdiler. Türkiyeli devrimci örgütlerden **TKP/ML ve MLKP** de bayraklarıyla coşkulu

mitingin içindeydiler.

Son 25 yılın en sert kış koşullarına rağmen (-10 ile -15 derece) dokuzuncu gününü İsviçre'nin son durağı Basel'den sonra 10 günün sabahı Fransa'daki ilk durakları olan Sierentz'e doğru harekete geçtiler.

SANDIK, EMPERYALİZMİN GERCEKLİĞİNİ NE KADAR GİZLEYEBİLİR Kİ ?

Nasıl bir dünyada yaşıyoruz şimdi? Gerek yakın çevremizde, gerekse uzak çevremizde dünya halklarının karşılaştıkları sorunlar ve de bu sorunların çözümü noktasında emperyalist egemenlerin reçeteleri nelerdir? Her bir birey bulunduğumuz bu kıtada, çevresini az çok gözlemleyip sonuç çıkarmaya çalıştığında çok kaba da olsa her geçen gün daha bir yoksullaştığını, daha bir ezildiğini, daha bir hiçleştirildiğini, daha bir dışlandığını çok rahat gözlemleyebilir. Kıta Avrupa'sının belirli ülkelerinde (İspanya Portekiz Yunanistan İtalya vb..) bugün yaşanan ekonomik krizler ve borç krizleri bu ülkeleri yeni tedbirler almaya zorunlu kılmaktadır. Ki alınan tedbirlerde işçi sınıfının ve de emek cephesinin kazanılmış haklarını gasp etmek ve de daha ucuz işgücü arayışıyla taşeron şirketleri hayatın her alanındaki iş sektöründe kullanarak çözmeye çalışmaktadırlar. Bununla birlikte, yine çözümün adreslerinden birisi olarak üretimlerini daha ucuz işgücünün olduğu dünyanın değişik bölgelerine kaydırmaktadırlar. Büyük şirketler tekel bu yöntemleriyle kendi karlarını daha bir artırırken geride bıraktıkları ülkelerinde de yoksulluğu işsizliği büyütmede bu ise durumdan rahatsız olan kitlelerin bu duruma tepki göstermelerini beraberinde getirmektedir. Bu tepkilerin önünün alınması ise allayıp pulladıkları demokrasi dedikleri şeyle halka sormak ve de eğer memnun değilsen değiştirmek senin elinde diyerek tepkileri nötralize etmeye çalışırlar. Seçimlerde bu operasyonlarının

en masum kabul gören yöntemi olarak sunulur.

2012 yılı bilindiği gibi Fransa'da başkanlık seçimlerinin yapılacağı, aynı zamanda da milletvekili seçimlerinin yapılacağı bir yıl olması vesilesiyle önem taşımaktadır. Emperyalist-kapitalist sistemin krizlerinin daha belirgin bir şekilde yaşanmaya başladığı ve halkın yaşamında kendisini daha etkin bir biçimde göstermeye çalıştığı bir süreçte kendisini Avrupa Birliği'nin motor güçlerinden biri olarak gören Fransız emperyalistleri, bu seçim süreçlerini kendi mevcut krizlerinin perdelenmesi açısından kullanmaya da çalışmaktadırlar. Ve yine böylesi süreçler, yönetim erkinin ve de gelecek süreçte yönetmeye talip olanların birbirleri hakkında anti-kampanyalar yürütmeleri vesilesiyle de dikkatlice izlenmektedir.

Ekonomik krizlerin ve de buna bağlı olarak yönetenlerin yönetememe krizlerinin yaşandığı böylesi zaman dilimlerinde; işsizliğin, yoksulluğun ve de buna bağlı olarak yaşanan sıkıntıların bu ülkelerde bulunan göçmen kitlelerden kaynaklandığını, dolayısıyla bu sorunun bir an önce çözüme kavuşturulması gerektiğini (yeni göçmenlik kanunlarının çıkarılması, kalifiye olmayanların sınır dışı edilmesi, entegrasyon kurslarının zorunlu hale getirilmesi vb..) gerektiği ırkçı faşist partiler açısından milliyetçi oylar toplamak için bir malzeme olarak kullanılırken, sol etiketli partiler açısından da ilk başta göçmenlere seçme hakkının verilmesi olarak başlatılan bir dizi

kampanya ile yine aynı kefedede değerlendirilerek seçim malzemesi yapılmaktadır.

2012'nin Nisan ayının 6'sında ve 6 Mayıs'ında (Fransa'da seçimler iki türlü olarak yapılmaktadır, milletvekili seçimleri de yine iki türlü olmak koşuluyla 10 ve 17 Haziran 2012 tarihinde..) yapılacak olan cumhurbaşkanlığı seçimlerinin iki ön plana çıkan aday bulunmaktadır. Biri şu anda mevcut cumhurbaşkanlığını yürüten Nicolas Sarkozy, diğeri ise Sosyalist Parti'nin adayı François Hollande. Tüm kamuoyu otoritelerince de belirtilen şey; asıl olarak seçimin bu iki isim arasında seyredeceği. Bununla birlikte yine bu süreçte kendinden ciddi derecede bahsettiren ırkçı-faşist partinin adayı Marine Le Pen ve de François Bayrou gibi adaylar da ön planda tutulmaktadır. Bu yarışta yer almaya çalışan yeşiller ve de sol cephe olarak adlandırılan grupların da yarışa dahil olduklarını söylemekte fayda var ancak dediğimiz gibi mevcut olan tabloda daha çok iki merkez akımın arasında geçeceği aşikar.

En son yapılan kamuoyu anketlerinde, François Hollande'ın oy oranı % 30, Sarkozy'nin oy oranı ise % 23 olarak yansımaktadır. Ve yine Fransız akademisyenlerine göre, hem birinci turda hem de ikinci turda seçimi François Hollande kazanacaktır. 2007'den beri cumhurbaşkanlığı koltuğunda oturan Sarkozy'nin çizdiği profil memnuniyet yaratmamışken, en son uluslararası kredi derecelendirme örgütü Standart-Poors'un, Fransa'nın notunu

düşürmesi de Sarkozy'yi daha da zayıflatmış gözükmektedir.

François Hollande ise daha bir kaç gün önce Paris yakınlarındaki Bourget'te yapmış olduğu bir mitingde, Sarkozy'ye karşı adeta bir gövde gösterisi yaparken, ortaya koymuş olduğu hedeflerinde ve de planlarında çok ciddi bir değişikliğin olmayacağını göstermiş oldu. Yani Fransız halkı, yine "kötünün iyisi"ni seçmek tercihiyle karşı karşıya bırakılarak tercihini François Hollande'dan yana yapmaya sevkedilmeye çalışılmaktadır. «Milletvekillerinin farklı görevleri bir arada yürütmelerine son vereceğiz, mecliste kadın-erkek arasında sayısal denge sağlanarak görev paylaşımı yapılacak ve yerel seçimlerde yabancılara seçme hakkı verilecek. Vatandaşlık haklarımızın eksilmesinden ya da ülkede uyumun kaybolmasından endişelenmeden korkularımızı, muhafazakarlığımızı ve de can sıkıntımızı bir tarafa bırakacağız» diye özetleyebileceğimiz bir yaklaşımla seçim sürecini başlatmış oldu.

Zürih'te 'Yıkıntılarda Yeşeren Umut' Adlı ATİK Van Belgeselinin Gösterimi Gerçekleştirildi!

15 Ocak 2012 tarihinde, İsviçre Türküveli İşçiler Federasyonu İTİF ve ona bağlı Zürich Gençlik ve Kültür Evi tarafından organize edilen kahvaltısı sonrasında, 'Van Halkına Kardeş Elini Uzat' kampanyası çerçevesinde ATİK heyeti tarafından Van'a gidilmiş ve Avrupa'dan toplanılan ekonomi desteği Van belediyesi ve DTP yetkililerine teslim edilmiştir. AHM (ATİK Haber Merkezi) bu ziyaret esnasında yaptıkları çekimleri "Yıkıntılarda Yeşeren Umut" adlı bir saatlik belgeselle dönüştürmüş ve bu belgesel, başta

Avrupa da yaşayan göçmen kitlesini görsel olarak bilgilendirmesi ve duyarlılığın daha da gelişmesi bakımından oldukça önemli bir çalışma ortaya konmuştur. Zürich derneğimizde verilen kahvaltının gelirinin tümünü, Van halkının acılarına bir nebze de olsa sarma bakımından önemli olduğu vurgulanmış ve katılımcılar tarafından 800 Frank depremzedelere destekte bulunmuşlardır. Kitleye duygulu anlar yaşatan belgesel katılan kitle tarafından da başarılı bulunmuştur.

Canlı tartışmalar eşliğinde Zürich Gençlik ve Kültürevi 10. Genel Kurulu'nu başarıyla gerçekleştirdi!

İsviçre'nin Zürich kentinde faaliyet gösteren, İTİF'e bağlı Zürich Gençlik ve Kültürevi, 29 Ocak 2012 tarihinde 10. Genel Kurulu'nu başarıyla gerçekleştirdi.

Saat 13:00'de başlayan genel kurulu; üye tespitinin yapılmasının ardından, toplantı yeter sayısının olduğu anlaşıldıktan sonra, açılış ve saygı duruşunun akabinde divan seçimi yapılarak Genel Kurul başlatıldı.

Gündemlerin onaylanmasından sonra, sırasıyla faaliyet raporu ve mali rapor okunarak, geliştirilen tartışmalar, gelen eleştiri ve öneriler alındı. Delegeler tarafından raporların onaylanmasından sonra Denetim Kurulu raporu da okundu. Yeni üye alımı maddesinde İDHF faaliyetçisi olan bir arkadaşın üye olmasıyla birlikte toplam 9 yeni üyelik başvurusu Kongre

re tarafından kabul edildi. Bunlardan bazıları da yönetim kademelerinde yer alarak önümüzdeki süreci göğüsleme görevine seçildiler.

Yeni organların seçimi sonrası Federasyon Kongresi için delege tespiti yapıldı. Dilek ve temenni konuşmalarıyla Genel Kurul alkışlarla sona erdi.

Genel Kurula İDHF ve MLPS (Marksist Leninist İsviçre Bloğu) katılım sağladı ve ayrıca IGIF'e bağlı EKM de bir mesaj göndererek Kongre'yi selamladı.

Çevre İçin Munzur-Karadeniz Elele

ATİK'in çevre sorununa dikkat çekmek ve bu konuda Avrupa'daki göçmenlerde de bir bilinç yaratmak üzere düzenlediği seminerlerden ikisi Avusturya'nın Wörgl ve Viyana şehirlerinde gerçekleşti.

11 Şubat'ta Wörgl Demokratik Göçmenler Derneği'nde gerçekleşen seminere Munzur Çevre Derneği adına Selvi Dönmez ve Karadeniz İsyanda Platformu adına da Hatice Hacısalihoğlu katıldı.

İlk söz hakkı alan Dönmez; Munzur'da tarihten beri bir sürgün politikası olduğunu, şimdi ise tabiat katliamlarıyla tekrardan bir sürgün yaşandığını belirtti. Munzur'daki çevre mücadelesinin kısa bir tarihini anlatan Dönmez, bura-

ya yapımlarını anlatan Hacısalihoğlu, geçmiş zamanda çekilen fotoğraflar ve şimdiki zamanda çekilen fotoğraflarla HES'ler için yapılan çevre katliamına dikkat çekti. Özellikle üç şirketin üstünde duran Hacısalihoğlu, LittleBig (LTB) firmasının tekstildeyken HES projelerini sunmak için kendi bünyesinde bir şirket kurduğunu, Anadolu Grubu şirketlerinin protestolar ve Türkiye piyasasında sattığı malların boykotundan ötürü geri adım attığını, BORUSAN şirketinin ise kendi bünyesinde kurduğu TEMA vakfını bahane göstererek yaptığı çevre katliamını gizlediğini anlattı. Aynı zamanda Türkiye'deki enerji politikasına kısaca değinen Hacı-

da yapılmak istenen barajlarla çevre köylerde oturan halkın ziyaretlerinin su altında kaldığını, devletin yaptığı kamulaştırma çalışmalarında insanların arsalarının hibe fiyatına alındığını açıkladı. Şu anda oluşturulan mücadele ile Munzur üzerine kurulmak istenen baraj yapımlarından tekinin durdurulduğunu anlatan Dönmez, bu mücadele için her yerdeki insanlardan destek de gerektiğinin altını çizdi. Dönmez, Dersim'deki barajların tek amacının insansız bir Dersim yaratmak olduğunu söyleyerek söz hakkını bitirdi.

Sonrasında sunumunu yapan Hatice Hacısalihoğlu ise öncesinden bir powerpoint sunusu ile Karadeniz'de bahsi çok geçen HES'in ne olduğunu açıkladı. Kendilerinin müdahale ettikleri HES

salihioğlu, HES projelerinin devletin açıkladığı ihtiyacın sadece %5'ini karşıladığını ve burada söz konusu olanın gerçekte suyu pazarlamak olduğunu söyledi. Aynı zamanda HES'lerin olduğu yerde tarla sulamak isteyen köylülerin su aldıkları yerlere su sayacı takıldığını ve geçmişte derelerden ücretsiz sulanan tarlaların artık ücretle sulandığını ekledi ve HES'lerin tek gerçek amacının suyun ticarileşmesi olduğunun altını kalın çizgilerle çizdi.

Sunumların ardından soru ve cevap bölümüne geçildi ve burada dinleyicilerin merak ettiği sorularda cevaplandı.

Aynı seminer ertesi gün 12 Şubat Pazar günü Viyana'da ATİGF Toplantı Salonu'nda gerçekleştirildi.

Siyahların tarihinin devrimci ayı

Mumia Abu Jamal

"...Devrimi yapanlar kölelerdi. Köle liderlerinin çoğu okuma yazma bile bilmezlerdi."

Yine bir Şubat ayına girerken, gazetelerde ve televizyon kanallarında Siyah yüzlere normalden daha fazla rastlayacağız. Bir kısım medya Siyahların Tarihi Ayı'nı (Black History Month) kutlamak için filmler ya da belgeseller gösterirken diğerleri de geçmişi vurgulayacaklar.

Kuşkusuz, Martin Luther King'in "Washington'a Yürüyüş" adlı destansı konuşması, siyah beyaz flu bir videodan ve başka bir dönemin sadece sembolü olan "Şükürler olsun Ya Rabbim! Sonunda hepimiz özgürüz!" (Siyah Amerika'nın büyük kısmının gerçek durumu açısından rahatsız edici ve ironik) temel sloganı ile birlikte gösterilecektir.

Amerika Birleşik Devletleri Yüksek Mahkemesi'nin ilk (ve belki de tek) siyahî hâkimi Thurgood Marshall'ın son basın toplantılarından biri olan videonun gösterimi her zamanki gibi yapılmayacak. O şimdi güçsüz ve hasta ama akıl sağlığını koruduğunu ilan etmek için "ben hala özgür değilim" diyebilir.

Milyonlarca siyah Amerikalı için Siyahların Tarihi Ayı, simgesel olarak bir zenginlik içerse de; bunaltıcı işsizliğin, intihar ettiren iğrenç hacizlerin, kudurmuş polis terörünün, eğitim namına pek bir şeyin olmadığı devlet okullarının bulunduğu ve Amerikan tarihinde siyahların belki de en yüksek hapsedilme oranlarının olduğu bir zamanda, bizim kolektif varlığımızın tarihteki en büyük kaybının ortasında geliyor.

Biz Siyahların Tarihi Ayı'nı aslında, o 1920'li yıllarda, "Siyah Tarihi Haftası" önerisini getiren, siyah tarihçi Carter G. Woodson'un inatçı kalıcılığı ve 1960'lı yılların Siyah Özgürlük Hareketi nedeniyle elde etmeyi başardık.

Eğer anneler, büyükanneler ve daha sonra okul çocukları Kral'ın izinden gitmeseydi, tarihi bir anekdot olma dışında onun adını asla bilemezdik. Çünkü takipçileri olmaksızın hiçbir hareket var olamaz ve böylece herhangi bir ilerleme de olmaz.

Büyük devrimci Marksist tarihçi, CLR James, başyapıtı Siyah Jakobenler, Haiti Devrimi Tarihiçesi'nde, General Toussaint L'Ouverture de dâhil olmak üzere, Devrime defalarca ihanet etmeye çalışanlara, liderliğin nasıl olduğunu gösterdi. Amansız iki kuvvet karşı karşıya geldiler: Irkçı ve inatçı Napolyon'un (köleliği dayatan) Fransız hükümeti ve Devrimi ileriye taşımak isteyen militan siyah askerler.

Sonuç? İnsanlar genellikle liderlerinin istediğinden daha hızlı ve daha ileri giderek kendi kitle hareketleri içinde tarihi yaparlar. Kitleler devrimlerini yaparlar ve savunurlar -pek çok durumda kendilerini, içgüdüleriyle ihanete götüren "liderlerine" karşı.

James, Siyah Jakobenler'in birçok baskısından birinin önsözünde bize hatırlatıyor, "...Devrimi yapanlar kölelerdi. Köle liderlerinin çoğu okuma yazma bile bilmezlerdi." (James xvi)

Ancak, onlar mücadele etmeyi biliyordu, bunda hiçbir şüphe yok.

On binlerce Afrikalı kendi zincirlerini kırdı. Beş parasız, aç ve kölelik felaketi tarafından damgalanmış olsalar da köleliğin savunucuları Fransa, İngiltere ve İspanya'ya karşı özgürlükleri için silahları ve mücadele isteğini buldular. Ve hepsini yendiler çünkü onların özgürlük açlığı her şeyden daha güçlüydü. HER ŞEYDEN.

Bunu yaparak dünya tarihini değiştirdiler.

Onlar, Amerikan İmparatorluğu'nun Fransız hayallerini paramparça ettiler ve Napolyon'dan Louisiana'nın satın alınmasından sonra ABD'nin büyüklüğünün iki katına çıkmasına olanak sağladılar.

Ayrıca, antik veya modern tarihte hiçbir köle ordusunun asla yapmadığı bir şeyi yaptılar. Onlar bir imparatorluğu bozguna uğrattılar.

Bu, Siyahların Devrimci Tarihidir ve Siyahların Tarihi Ayı süresince hatırlanmayı hak ediyor...

[Zapatendo.wordpress.com'daki İspanyolcasından Atiye Parilyıldız tarafından çevrilmiştir]

ATİK KONSEY BAŞKANI YILMAZ

Mücadele: Nisan ayında yapılan Kongrede Konseye seçildiniz, Haziran ayında yapılan ilk konsey toplantısında ise Genel Konsey başkanlığı görevini aldınız. Sizi daha önce de Konsey çalışmaları ve federasyon çalışmalarından da tanıyoruz. Kendinizden ve faaliyet sürecinizden biraz bahsedebilir misiniz?

Yılmaz Güneş: Uzun yıllardır ATİK'e bağlı birçok kurumda faaliyet yürütüm, bu anlamda çeşitli sorumluluklar alarak görevlerimi yerine getirmeye çalıştım. Yaklaşık yirmi yıldır Avrupa'da dernek ve federasyon yönetim kurullarında sorumluluklar aldım, yaklaşık on yıl HTİF yönetim kurulu üyeliği ve başkanlığı yaptım. 2004'den HTİF başkanı olarak ATİK genel konseyinde görev aldım, o günden bu güne kadar konsey üyeliğine devam ediyorum. 21. ATİK kongresinde genel konsey üyeliğine, Haziran ayı içerisinde yaptığımız birinci toplantıda genel konsey başkanlığına seçildim. Dolayısıyla dokuz aydır bu görevi yürütmekteyim. Ayrıca 2001'de İLPS'in kuruluşunda çeşitli görevler üstlendim, Hong-Kong'da yapılan 3. Kongresinde İLPS yönetim kuruluna

seçildim. Kısacası Avrupa'ya geldiğim günden bugüne kadar demokratik mevzilerin güçlenmesi ve gelişmesi için yetenek ve becerilerim ölçütünde görev alıp faaliyet yürüterek kurumlarımıza değer katmaya çalıştım.

Mücadele: 19 Aralık 2011'de ATİK 25. Mücadele yılına girdi. Uzun yıllar boyunca ATİK çalışmalarını içerisinded olduğunuzu söylediniz, yani ATİK'in 25 yılında onu tanıyan isimlerden birisiniz. Bize ATİK'in kuruluşu ve son 25 yılı hakkında bilgiler verebilir misiniz? ATİK esas olarak hangi ihtiyaca cevap oldu?

Yılmaz Güneş: 1970 dönemlerinde Türkiyeli öğrencilerin

Avrupa'ya gelmesiyle birlikte başlayan örgütlenme gençlik federasyonu olarak ATÖF'ü ortaya çıkardı. Avrupa'da ilklerin başında gelen ATÖF Türkiyeli öğrencilerin kurdukları ilk demokratik kitle örgütüydü. ATÖF, Almanya'da bulunan Türkiyeli öğrencilerin kendi sorunları etrafında kurdukları demokratik bir federasyon olarak ilerleyen yıllarda sadece öğrencilerin kendi sorunlarıyla ilgilenen bir federasyon yerine, işçilerin de sorunlarıyla ilgilenen, onları örgütleyen bir federasyon olarak örgütlenme yapmıştır. Okumak için Almanya'ya gelen Türkiyeli öğrenciler sadece akademik düzeyde öğrenimlerini sürdürmekle kalmamış aynı zamanda üretim içine girerek işçi sınıfıyla yakın ilişkiler içine girmişlerdir. Bu ilişkilendirme farklı kurumlara ihtiyaç duymayı da beraberinde getirmiştir. ATÖF, 1976 yılına kadar yürüttüğü faaliyetlerde sadece Almanya'yla sınırlı bir örgütlenmeyle yetinmemiş, Almanya'nın dışındaki diğer ülkelerdeki öğrencileri ve işçileri de örgütlemesinden dolayı geniş

bir örgütlenmeye sahip olmuştur.

Yaşanan bu gelişime cevap olmak işçi federasyonuna dönüşerek ATİF oluşturulmuştur. ATİF, kurulduğunda kitlesel bir federasyon olarak binlerce üye ve taraftarıyla Almanya'da tek ve en güçlü kitle örgütü olarak 1986 yılına kadar adeta bir konfederasyon gibi faaliyetlerini sürdürmüştür. Almanya dışında Fransa, İsviçre, Avusturya, Hollanda, Avustralya, İngiltere'de de federasyonların oluşması ile bir çatı örgütüne ihtiyaç duyulmuştur. İşte bu ihtiyaç cevap olmak için ATİK ortaya çıkmıştır.

Son yirmi beş yıl içerisinde ATİK, birçok yeni örgütlenmelere ve değişimlere imza atmıştır. Kuruluşunda sonra, kadın ve gençlik alanına da müdahale eden ATİK, oluşturduğu kadın ve gençlik komisyonları aracılığı ile bu alanda küçümsenmeyecek bir örgütlenme yaratmıştır. Kadın ve gençlik faaliyeti, gelinen aşamada kendi hiyareşik yapısını ve yönetimini oluşturan özerk bir örgütlenmeye dönüşmüştür. Türkiyelilerin kalıcı olmalarını göz ardı etmeyen ATİK, göçmenlik tespiti yaparak politikasını da bu yönlü ele almıştır. Yine 2001 yılında Uluslararası anti-emperyalist mücadeleyi güçlendirmek için İLPS'in kuruluşunda birinci derecede görev üstlenmiştir. İLPS'in örgütlediği birçok uluslararası direniş de imzası olan ATİK, azımsanmayacak deney ve tecrübe elde etmiştir. Yine Avrupa'da demokratik kitle örgütleri platformunun (DEKOP-A) oluşumuna önemli katkılarda bulunmuş, bugüne taşınmasında önemli görevler üstlenmiştir. İrili ufaklı birçok başarılı faaliyetlere önderlik eden ATİK, 21. kongresinde kendi programını oluşturarak faaliyet alanlarını genişletmiştir.

Kısacası, ATİK Türkiye ve Türkiye Kürdistan'ında gelen göçmenlerin akademik, demokratik, sosyal ve kültürel haklarını korumak ve geliştirmek, göçmenlikten dolayı maruz kaldıkları ırkçı saldırılara karşı durmaya cevap olmak için ortaya çıkmıştır.

Mücadele: Bu 25 yıl içerisinde, göçmenlerin öz örgütü olan ATİK, göçmenlerin yaşadığı değişimlerle birlikte değişime uğradı. Kuruluşunun ilk yıllarında Türkiye'nin hararetli gündemiyle ilgilenirken, son yıllarda Türkiye'lilerin Avrupa'da

kalıcılığıyla göçmenlik tanımı ve yerli halkla aynılaşan sorunları kurum içerisinde daha farklı bir yere sahip. 25 yıl içerisinde temel olarak hangi evrelerden söz edebiliriz? ATİK nasıl bir evrim geçirdi?

Yılmaz Güneş: ATİK, kurulmadan önce 1970'lerden sonra Türkiye ve Türkiye Kürdistan'ında öğrenci ve işçi olarak gelenlerin oluşturduğu kurumların bir üst örgütü demistik. Kuruluşun da esas olarak öğrenciler görev almış daha sonra işçiler belirleyici bir konuma gelmiştir. 1980'lerden sonra Türkiye'de askeri faşist cuntanın iktidara gelmesi ile birlikte yoğun bir şekilde Avrupa'ya mülteci akımı olmuştur. Mülteci akımının yoğun olduğu bu yıllarda ATİK'de kendine düşen payı almış, esas aktivistleri gelen mültecilerde oluşmuştur. Bu yıllarda faşist askeri cuntanın uyguladığı zulüm ve işkenceye karşı Türkiye ağırlıklı faaliyetler organize etmiştir.

Bu süreç 1990'lara kadar devam etmiştir, doksanlardan sonra ülkede gelen işçi ve öğrencilerin kalıcı olduklarını gören ATİK göçmenlik tespiti yaparak yeni bir yönelime girmiştir. Göçmenlerin kendine has sorunları olmasının yanında artık kalıcı olmalarında dolayı da yerli işçi ve emekçilerle ortak sorunları oluşmuştur. 1990'larda başlayan yeni yönelim Türkiyeli işçilerin geçici işçilikten kalıcı bir konuma geçtiği tartışmasıydı. Uzun bir süre sonunda ATİK, Türkiyeli işçilerin göçmen olduğunu kabul ederek, geçicilikten kalıcılığa dönüşen bu duruma uygun olarak faaliyet alanlarını daha da genişleterek yönelimini buna göre belirledi. Bu değişim ATİK kitlesinin kendi gerçeğine uygundu. Sadece ATİK kitlesi açısından değil, genel olarak Türkiyeli emekçiler açısından da bir gerçek olan bu durum üzerinden atlanamazdı.

2011'e gelindiğinde birçok konuda netleşme sağlayıp sorunlarına çözüm arayan ATİK, 2009'da başlattığı program tartışmasını 21. Kongresinde bir program yaparak sonuçlandırmıştır. Özetlersek, 1980'lerin ortalarına kadar esas olarak Türkiyeli işçilerin geçici olduğu üzerine politikalar belirlenmiş, 90'ların ilk yarısına kadar Türkiye ağırlıklı politikalar belirleyici yerde durmuş, bu yıllardan sonra göçmenlik tespiti ile birlikte, politikalar kalıcılık üzerine inşa edilmiştir.

AZ GÜNEŞ İLE RÖPORTAJ - 1

Mücadele: Bir demokratik kitle örgütü olarak ATİK'in geçmişte dil, bürokrasi ve kültürel çalışma gibi somut ihtiyaçları karşıladığını biliyoruz. ATİK, aynı zamanda göçmenlerin Avrupa'daki politik taleplerinin de savunucusu ve mücadelecisi oldu. Bu mücadele sürecinden hangi başarıları imza attı ATİK? Somut elde edilen başarılarından örnekler verebilir misiniz?

Yılmaz Güneş: Geçmişte olduğu gibi şimdide ATİK göçmenlerin özgün sorunlarına cevap olmaya çalışıyor. Türkiye'lilerin Göçmen örgütü olan ATİK, göçmenlerin yaşadığı sorunlara da çözüm bulduğu oranda, kitleselleşecektir. Göçmenlerin göçmenlikten dolayı geçmiş de olduğu gibi birçok sorunu devam etmektedir, ATİK'de bu sorunlara çözüm aramaya, göçmenlere yardımcı olmaya devam etmektedir, bu sorunlar bitmiş değil, ikinci ve üçüncü kuşağın burada büyümesinden dolayı azalmıştır. ATİK birçok noktada başarılı faaliyetlere, sosyal hak kazanımlarına ve politik faaliyetlere imza atmıştır, ilada somut bir şey gerekiyorsa bunlar şu somut faaliyetlerdir diyebiliriz, örneğin bedeli askerliğe karşı, seçme seçilme hakkının elde edilmesi için, birçok devrimci insanın idamının durdurulması için veya Avrupa ülkelerinde Türkiye'ye iade edilmesinin durdurulması için, Irkçılığa ve ayrımcılığa karşı, eğitimin paralı hale getirilmesine karşı, Kadına yönelik şiddete karşı vs. kampanyalar şeklinde mücadele yürüterek birçok ilklere veya kazanımlara imza atarak görev ve misyonuna uygun yönelimini sürekli korumuştur. Bu faaliyetleri daha da çoğalta biliriz, Merkezi kampanyalar dışında her federasyonun somut olarak örgütlediği ve kazanımlar elde ettiği birçok kampanyalar mevcuttur.

Mücadele: Biraz da geleceğe ilişkin konseyin ATİK'e vermek istediği yönden, vizyonundan bahsetmek istiyoruz. Günümüzde bu vizyonu gerçekleştirmek için atılan adımlara geçmeden önce, şunu sormak istiyoruz: ATİK nereye gidiyor? 10 yıl, 15 yıl sonra ATİK nerede olmalı, kurumun geleceğini nasıl görüyorsunuz?

Yılmaz Güneş: ATİK kurulduğunda Avrupa'da önemli bir yere, misyo-

na sahipti ve önemli görevleri vardı, geline aşamada demokratik bir göçmen örgütü olarak misyonuna uygun görev ve sorumlulukları daha da büyümüştür. ATİK, genişleyen sorumluluklarına ve misyonuna uygun görevlerini yerine getirip daha başarılı faaliyetlere imza atığında vizyonunu yükselten bir kuruma dönüşecektir. Bunun için göçmenlerin esas sorunları üzerinde şekillenirken, yerli işçi ve emekçilerle ortaklaşan yanlarını da unutmadan, ve ortak sorunlar üzerinde onlarla birlikte faaliyet örgütlemeye özel önem veren bir yönelime girmek zorundadır. Bu anlamda bir yönelime giren ATİK'in gelecek dönemde kurumsallaşmayı önemli derecede tamamlayacağını düşünüyorum. İşte 21. Kongremizin seçtiği genel konsey bu görevi yerine getirmekle karşı karşıyadır.

Mücadele: 2011 yılında yapılan kongre sonrasında ATİK Konseyi önüne bu vizyona ilişkin bazı hedefler koydu, biraz bunlardan bahsetmek istiyoruz. Bunlar içerisinde en önemlilerden bir tanesi kurumsallaşma meselesi diyebiliriz belki. Kurumsallaşmadan ne anlıyor Konsey, neden böyle bir sürece gereksinim duyuldu? Ayrıca, bu sürecin yaşam bulması için somut olarak neler yapılıyor?

Yılmaz Güneş: Kurumsallaşma deyince aklıma her alanda örgütlenmiş, yada tam teşekküllü bir büro veya bir iki şube oluşturmayı anlamıyorum. Kurumsallaşma deyince asgari düzeyde örgütlenmesini tamamlamış, yukarıdan aşağıya işleyen, aşağıdan yukarıya kan dolaşımını sağlayan, asgari düzeyde gündeme müdahale ederek, bağlı kurumlarını ve kitlesini harekete geçiren bir örgütlenmenin varlığıdır. Kurumsallaşma sözcüğünün kökeni, 'kurum' dur, biz zaten yıllar önce kurulan bir kurumuz ve beli bir örgütlenmeye ve işleyişe de sahip olduğumuz için aynı zamanda kurumsal yapımızda mevcut. Şimdiki görevimiz 25 yıl önce kurulan birçok noktada kurumsallaşan bir yapı olarak veya kurum olarak; eskiyen yanlarımızın tamir edilmesi, yanlış şekillenmelerimizde veya geçmişte cevap olan, geline aşamada yaşanan değişimlerden kaynaklı, cevap olma yetisini kaybetmiş anlayış ve alışkan-

lıklarımızda arınmak, yetmezliklerin aşılması bugünkü sürece cevap olacak bir kurumsallaşma sağlamaktır. Sürece cevap olmak için bugüne kadar yaşadığımız zaafı, yetmezlikleri ve yanlış şekillenmelerimize karşı mücadele ederek, bugüne kadarki uğradığımız değişimleri de açığa çıkararak, bu değişimler üzerine şekillenen programımıza uygun bir yönelime girmektir.

Mücadele: Bu bağlamda bir ATİK Merkezinin oluşturulması yönelik çalışmalar vardı. Bu çalışmalar hangi aşamada?

Yılmaz Güneş: İlk önce merkezin oluşturma amacını kısa açıklayacak olursak, buradaki amacımız, ATİK'in gelişmeleri düzenli takip etmesi, gündeme müdahale edecek araç ve gereçlerinin oluşturulması, merkezi toplantılarının yapılacağı, kadro yetiştirmek için eğitimlerin yapılacağı bir alanın yaratılması, ATİK tarihinde oluşan tüm materyalleri toplayarak bir arşiv oluşturulması ve yürütmenin aktif çalışma koşullarının yaratılması için böyle bir merkeze ihtiyaç duymaktayız. Sadece beli bir mekânın olması merkezileşmek yada kurumsallaşma anlamına gelmez, buradaki önemli nokta, bu alanı kurumun ihtiyaçlarına cevap olacak bir mevziye dönüştürme yönelimidir. Geline aşamada bir merkezin oluşturulması çalışmaları halen sonuçlanmış değil, çalışmalarımız devam etmektedir, sonuçlandığında hedeflediğimiz çalışmalara süratle başlayacağız.

Mücadele: Kuşkusuz, Türkiye ve T. Kürdistanlıların oluşturduğu bir göçmen örgütü olarak ATİK, Türkiye'nin gündemine, Türkiye'deki demokrasi sorunu ve mücadelesine her daim ilgi duydu. Son yıllarda ise, Türkiye'deki 1 Mayıs'a ve Newroz'a katılım, DESA ve Deri-İş gibi kurumlarla dayanışma, Van'a deprem sonrası heyet göndermesi gibi örneklerde gördüğümüz bir farklılık var. Bu farklılık hangi düşüncenin, hangi politikanın ürünü? Türkiye'deki gündeme bu yaklaşma neden önemli?

Yılmaz Güneş: Sizde söylediğiniz gibi Türkiye'deki yaşanan gelişmelere veya gündemine, ATİK olarak hiçbir zaman kayıtsız kalınmadı, aksine her daim duyarlı bir davranış gös-

terilerek gereken tavırlar takınıldı. Bugünde gösterilen refleks geçmişte çok farklı değil, geçmişin bir devamı olarak algılamak gerekir. Bugün daha çok gündeme gelmesinin nedeni gelişmelerin ve gündemlerin değişimi çok hızlı olmasında dolaylıdır.

Son yıllarda 1 Mayıs'a özel ilgi gösterilmesinin nedeni, yıllarca taksim alanının tekrar 1 Mayıs gösterilerine açılması için verilen mücadelenin şiddete maruz kalmasını engellemek, Avrupa'daki kitle örgütlerini duyarlı kılmak, Türkiye'deki işçi ve emekçilerle ilişkilendirilerek dayanışmada bulunmak ve Avrupa kamuoyuna taşımak içindi.

Newroz'dan dolayı Amed'e giderek Kürt halkının bayramını onlarla kutlamak, Kürt ulusunun maruz kaldığı imha ve inkar politikaları karşısında onların yanında olduğumuzu pratik de ortaya koyarak ilişkilerimizi geliştirmek amaçlıydı.

Yine Deri-İş işçileri ile dayanışma meselesi, Türkiyeli bir göçmen örgütü olarak yapmamız gereken görevlerin arasında olduğunu düşünüyoruz. Hepinizin bildiği gibi işçilerin en doğal hakkı olan örgütlenme hakkına, bu işyerinde saldırılarak hiçe sayılması, sendikaya üye olan işçilerin işten atılmalarına karşı işçilerin yaptığı direnişi desteklemek amacıyla bu dayanışma faaliyeti örgütlendi. Bu dayanışma faaliyeti çok özel bir faaliyet olarak algılanmamalı, her insanı en temel hakkı olan örgütlenme hakkının çiğnenmesine karşı gösterdiğimiz ve göstereceğimiz en doğal bir tepki olarak değerlendirilmelidir.

Van depremi ile ilgili gönderdiğimiz heyet, topladığımız bağışın direk Van halkına ulaştırılması ve Van halkının yaşadığı sıkıntıların yerinde görülmesi için doğal felakete karşı göstermemiz gereken olağan bir tepki dahilindedir.

ATİK olarak, Türkiyeli ve Türkiye Kürdistanlıların varlığı üzerine oluşan bir göçmen örgütüyüz. Varlık zemini olarak geldiğimiz ülkedeki sorunlara duyarsız kalamayız, Türkiye'deki işçi ve emekçilere, Kürt ulusuna ve diğer azınlık milliyetlerdeki halkımıza yönelik yapılan her saldırıyı kendimize yapılan bir saldırı olarak görür ve tepkimizi göstererek gerekenleri yaptık-yaparız.

Kürecik'te "Füze Kalkanı"na Karşı Mücadeleyi Geliştirmeye Ve Maddi Destekte Bulunmaya Çağırıyoruz!

Kürecik ve Kürecik'liler üzerinde bir hayalet dolaşiyor! Bu hayalet, leş kargalarının hayaleti: ABD ve onun önderliğindeki NATO'nun hayaleti! İki yönlü "Azrail" tehdidi ensemizde dolaşıp hayatımızı elimizden almak istiyor. Bu işin hiç şakası yok. **Hem** radar kurulumu orda bulunduğu müddetçe sistematik olarak yaydığı elektromanyetik radyasyon dalgalarıyla insanlar, hayvanlar, meyve ve sebzeler dahil olmak üzere bitki örtüsüne zarar verip kanser türleriyle ölümümüze yol açacaktır; **hem de** orda "füze kalkanı" olduğu müddetçe komşu ülke halklarını tehdit edip, onlara saldırıya hazır olmaya devam edecektir ve dolayısıyla komşu ülkelerin egemen sınıfları "bize karşı oluşturulan füze kalkanı ve rampalarını vururuz" diye savaşın hedefi haline getirilerek ölümümüze yol açacaktır. Bu yönlü sık sık açıklamaların yapıldığını da biliyoruz...

Almanya'nın München kentinde bu yıl 48.si düzenlenen "**Uluslararası Güvenlik Konferansı**" (siz bunu dünya işçi ve emekçilerinin başına çorap örme konferansları anlayın, çünkü gerçek durumu budur) dün (4 Şubat 2012) bitti. "Füze kalkanı" konusunda NATO bileşenleri ile Rusya anlaşamadı. Rusya "birlikte yapalım" veya "bize saldırı yapılmayacağını garantisini verin" diyor, ABD ve AB ise bunun güvencesini vermiyor. Birlikte de olsa, ayrı da yapılsa sonuçta ensemizde dolaşan "Azrail" değişmiyor. Her iki hali de bizim için aynı tehdit ve tehlikeyi oluşturuyor. Sonuçta, NATO Genel Sekreteri **Anders Fog Rasmus-**

sen, "NATO'nun füze savunma sistemi kurulum çalışmalarına devam edeceği"nden diretti, Rusya'nın Başbakan Yardımcısı **Dmitry Rogozin**, "Biz de kendimizi sizin füze tehdidinize karşı korumakla yükümlüyük. Güvenilir bir hava ve uzay savunma sistemi oluşturacağız", "füzelerimizi konuşlandıracağız" diyor. (5 Şubat 2012)

ABD ve NATO, bu "savunma" sisteminin Kuzey Kore ve İran'dan korunmak için şart olduğunu söylüyor. Oysa K.Kore ve İran'ın onlara saldırıya hazır olduklarını kendileri gibi herkes de biliyor. Açık ki, "füze kalkanı" Rusya, Çin ve İran'a karşı yapıyor ve bugün esas olarak İsrail'i korumak hesabıyla yapıldığı özenle gizleniyor....

Münih Konferansı'ndaki söylemlerden hemen sonra İran Devrim Muhafızları'nın ikinci ismi olan Orjeneral **Hüseyin Salami**, "İran'a saldırı için hazırlık yapan "düşmanlara" topraklarını kullandıran ülkelerin saldırı mevzilerine karşı misillemede"

bulunacaklarını açıkladı. (5 Şubat 2012)

İster ABD, AB ve Türkiye'de oluşan NATO güçlerince olsun, ister Rusya, ister İran ve ister İsrail'in İran'a saldırı tehditleri veya Türkiye'nin hararetle istekli olduğu NATO şemsiyesi altında Suriye'ye saldırı ihtimaliyle boyutlanacak savaş tehdit ve körüklemeleri olsun, bu durumların her halinde Kürecik "füze kalkanı" başka ülkelere saldırının üs'ü ve Kürecik yöresi ve halkı ilgili ülkelerin saldırı hedefi haline getiriliyor. Bu açıdan, hem bir can ve mal güvenliği hem de elektromanyetik radyasyon maddeleriyle sağlığını yitirme durumuyla karşı karşıya bulunuyor.

"Füze kalkanı" Kürecik'te bulunduğu müddetçe, Kürecik halkı sadece sağlığını yitirmeyecek, canlılar ve çevre zarar görmeyecek, bunun yanı sıra savaş tehditleri ve yağdırılacak füze tehditleri işkencesi altında yaşamakla psikolojik olarak da sağlığını yitirmekle karşı karşıya kalacaktır.

Kürecik yöresi ve halkı saldırıların öncelikli hedefi haline getirilmesiyle beraber, en çok zararını görub bedel ödemesiyle kalmayacak, bunun yanı sıra genelde de Kürt, Türk ve çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı bedel ödeyerek acısını çekecektir. TC'nin tehdit, saldırı ve savaşa çanak tutma ve efen-

dilerine suç ortaklığı yapma emellerine feda edilecektir.

Özetle belirttiğimiz nedenlerle "Füze Kalkanı"na karşı çıkmalıyız; engelleme ve kaldırtmanın mücadelesini vermeliyiz. Bu, sadece Kürecik'lilerin sorunu değildir; Türk, Kürt ulusu ve çeşitli milliyetlerden bütün halkımızı doğrudan ilgilendiren bir sorundur. Uluslararası alanda ilerici ve duyarlı olan herkesin de karşı çıkacağı ve çıkması gereken bir sorundur.

Bilindiği gibi "Füze Kalkanı"na karşı geçen Eylül'den beri bir tepki, direniş, mücadele yürütülüyor. Ve her geçen gün herkes daha da büyük bir duyarlılıkla ve çabayla bu mücadeleyi geliştirmektedir. Örgütlenme ve mücadelenin daha etkin kılınması sadece bireysel ve birlikte çaba gerektirmiyor, bunun yanı sıra verimli olmak için ciddi mali (parasal) olanak gerektiriyor. Özellikle Kürecik'teki direniş çadır/ev'inin, orda yürütülecek etkinliklerin, Mart ay'ında Ankara'da yapılacak protesto ve sonrası yapılacak eylemlerin giderlerine katkıdan bulunmak için acilen ve önemle **maddi yardım** kampanyasına ihtiyaç duyulmaktayız. Herkesi, her çevreyi sadece bireysel çaba, emek ve imkanlarıyla değil, bunun yanı sıra parasal imkanlarıyla da katkıda bulunmaya çağırıyoruz!

Platformun bildirisi ve makbuzuyla mümkün olan herkese gidip katkılarını sağlamalıyız. Katkıda bulunan herkese şimdiden teşekkürlerimizi sunuyor, başarılar diyoruz....

Kürecik'te "Füze Kalkanı"na Hayır İnişiyatı-Avrupa

Zürih'te "Halka Düşman NATO'ya Kalkan!" Paneli Gerçekleştirildi!

Emperyalist kapitalist sistemin yeniden dizayn etme politikalarının bir sonucu olarak artan silahlanmanın bir ürünü olarak Kürecik'de yapılması planlanan Füze kalkan sistemi ve Türkiye'deki son siyasal gelişmeler üzerine **İsviçre Türkiyeli İşçiler Federasyonu İTİF** tarafından 15 Ocak tarihinde Zürich kentinde bir panel düzenlendi.

Basel Kanton Milletvekili **Atilla Toptaş**, araştırmacı yazar **Haluk Gerger** ve ATİK temsilcisi **Ali Çiçek**'in katıldığı panelde ilk sunumu Ali Çiçek yaptı. Ali Çiçek sunumunda; dünya genelinde artan çevre sorununa değinerek, emperyalist kapitalist sistemin insan yaşamını daraltan bir tarzda çevreye zarar verdiğine ve çevre sorununa devrimci demokrat kesimlerinin yeterince hâkim olmadığına dikkat çekti. Son yıllarda çevrenin yok edilmesine karşı kitlelerin kendiliğinden tepkilerinin arttığına vurgu yapan Çiçek, bu mücadelenin anti-emperyalist bir rotaya oturtulması ge-

rektiğini vurguladı. Bu noktadan ATİK olarak çevreye karşı yapılan her saldırı ve tahribata karşı bizlerin, mücadelenin örgütlenmesinde esas görevlerinden biri olduğunu söyledi.

Daha sonra söz alan Basel Kanton Milletvekili Atilla Toptaş ise; emperyalist politikaların bir ürünü olan Füze Kalkanı'nın neden Kürecik'e kurulduğunu anlattı. "**Alevi ve Kürtlerin yaşadığı bölge olarak Kürecik'in devrimci mücadelede tarihsel bir geçmiş olduğunu**" vurgulayarak ve "**bu bölgenin emperyalist çıkarlar doğrultusunda yeniden dizayn edildiğini**" belirtti. "**Kurulacak olan sistemin sadece radar olmadığını, çok büyük bir silahlanmanın bir parçası olduğunu**" söyleyen Toptaş, "**olası bir çatışma durumunda bölgenin askeri hedef olduğunu**" belirtti. Füze kalkanına karşı verilen mücadelenin yeterli olmadığını vurguladı ve bu sistem tamamen kurulsa bile mücadelenin sürdürülme-

si gerektiğini söyledi.

Sunum bölümünde son olarak söz alan Haluk Gerger; güncel siyasal gelişmelere değindi. "**Tek tek olaylar üzerinde tartışma yürütmenin gereksiz olduğuna**" dikkat çeken Gerger, "**tüm siyasal gelişmelerin Türkiye'nin yeniden yapılanmasının bir sonucu olduğuna**" dikkat çekti. "**Türkiye'nin özü dışında her şeyinin değiştiğini**" vurgulayan Gerger, "**geliştirilecek mücadelede de bu değişikliğin göz ardı edilmemesi gerektiğini belirtti.**" Konuşmasına Türkiye'nin son on yıl içerisinde ki yaşadığı değişim sürecinin nedenlerini açan Gerger, "**Türkiye'nin Orta doğu için bir Truva atı özelliği taşıdığını**" söyledi. Panel verilen molanın ardından, kaldığı yerden soru-cevap kısmıyla devam etti. Özellikle Haluk Gerger'e sorulan sorularda ulusal sorunun yakıcılığının yoğun olduğu ülkemiz koşullarında sınıfsal mücadelenin nasıl geliştirileceği

yönünde oldu. Ulusal sorunun hâkim olduğu ülkelerde sınıfsal mücadelenin geliştirilmesinin zorluklarına dikkat çeken Gerger, diğer yandan "**ulusal mücadele ile sınıfsal mücadelenin iç içe yürütülmesi gerektiğini**" belirtti. Ayrıca Gerger "**Türkiye devrimci hareketinin Türk şovenizmine ve milliyetçiliğine karşı verilecek mücadelenin önemli olduğunu**" vurguladı.

Milletvekili Toptaş konuşmasının son bölümünde, "**tüm emperyalist saldırganlık karşısında mücadelenin geliştirilmesi için Türkiyeli politik göçmenlerin yaşadıkları ülkelerdeki yerel mücadelenin içerisinde yer almalarının önemine**" vurgu yaptı.

Son olarak ATİK temsilcisi Ali Çiçek, "**ATİK programı doğrultusunda yerel mücadelenin içerisinde yer alacaklarını**" belirterek ve "**bu noktada demokratik kurumlarla ortak mücadelenin geliştirilmesinin**" önemi üzerine vurgu yapmasıyla panel sona erdi.

Neo-faşizm'in anti-demokrasiyle 'katliamcı ittifakı' - 2

Ufuk Berdan

NSU örgütünün devlet içindeki de- rin ilişkileri:

NSU isimli faşist cinayet örgütü istihbarat ve bazı devlet güvenlik birim-
lerince yıllardır gizlice kullanıldı, korun-
du ve gelinen aşamada taşınması daha
büyük zarar verdiği için deşifre edildi.
Gelinen aşamada taşınması büyük bir
yük olduğu için ya da ihtiyaca cevap
vermediği için deşifre edilen yeni bir
"gladyo-terör" örgütü var karşımızda.
Dönemin İç İşleri Bakanı, emniyet ve
istihbarat birimleri ve politik partiler-
ce büyük bir koro halinde cinayetlerde
ırkçı bir motifin olmadığı yönlü adice
beyanlar dahi verilmişti.

Üstelik, sözde kriminalizmle ba-
şetmesi için görevlendirilen ve bizim
vergilerimizle onbinlerce maaşa bağ-
lananlar sözde 'uzman güvenlikçiler'
kendileri 'en büyük kriminaller'miş
meğer! 9 göçmen esnaf hunharca ve
seri canilik yöntemiyle katlediliyor, üs-
telik çete katliamların filmini dahi ya-
pıyor ses yok, bankalar soyuluyor ses
yok, katiller ortalıkta cirit atıyor yine
ses yok. Üstelik bu eksende şüphesi
olanlar yıllarca susturuluyor. Ne zaman
ki bir kadın polis memuru infaz ediyor
ertesinde bir kaç yıl içinde her şey bir
çorap söküğü gibi açığa çıkarılıyor! Bu
durumlar 'demokratik ve sosyal ada-
letçi' olma iddiasındaki bir ülkede ol-
dukça dehşet verici ve bu iddiayı apa-
çık çürüten şeyler değil mi?

Geniş kitleler bu sisteme, bu dev-
lete, bu hükümetlere, bu politikacılara
ve bu memurlara nasıl güvensin? Gü-
ven vermesi gerekenler güven sarsars-
maya devam ettikçe er ya da geç halk
onların güvenlik oyunlarını bozacak ve
köhnemiş sistemleri bir gün başları-
na yıkılacaktır. Bu yeni neo-nazi örgüt
üzerindeki sis perdesi dağıldıkça çeşitli
devlet birimleri, hükümet makamları,
güvenlik birimleri ve özellikle de 'Ana-
yasayı Koruma Örgütü' merkezli kirli
ilişkiler ve emeller de kısmen deşifre
oluyor.

Bu deşifreyenin sınırı nereye va-
racak bilinmez. Bu durumdan bir şekil-
de sorumlu olanların sorumluluklarını
gizlemek ve hesap vermekten kaçmak
için ellerindeki her türden gücü devre-
ye koyacaklardır. Faşist terörün 13 yıl
içinde hunharca katlettiği, hem kurban
ve hem mağdur ettiği insanların yakın-
ları yıllardır adalet adına en ufak bir
kivılcımının peşinden dahi bir umutla
koşarlarken, meğerse devletin bir çok
istihbarat ve güvenlik birimleri katiller-
le suç teşkil eden 'kirli ve gizli ilişkiler'
ağı içindeymiş...

İçinde barındırdığı binbir tehdit ve
tehlikelerle Almanya'daki toplumsal
yaşamı dinamitleyen ve özellikle yerli-
göçmen düşmanlığı yaratmak hedefiy-
le halk üzerinde terör estiren bu kirli
ilişkiler ağı duyarlı sol kesimlerce yıl-

lardır varsayılmakta ve toplum sürekli
uyarılmaktaydı. Ama burjuva arenada
bunları duyan yoktu.

AB içinde siyasal gericilik olarak anti-demokratlığın ve faşizanlığın yükselişi:

Avrupa Birliği ülkeleri, ABD ve Ja-
ponya gibi en ileri emperyalist eko-
nomilerin iktisadi ve siyasi açıdan bir
tür "çöküş" veya "çözülüş" sürecinde
olduklarını -bırakalım devrimci mu-
halefeti- burjuva muhalif güçler bile
dillendiriyor artık. Avrupa Birliği için-
de mali ve para birimi euro krizinin
etkileri nedeniyle ciddi bir kapitalist
entegrasyon buhranı daha başlamış
bulunuyor. Avrupa sermayesinin en
ileri birliği olan AB, 2012'de ciddi bir
sarsıntıyla ve hatta çatırdamayla karşı
karşıya kalabilir! AB içinde ülkeler ve
sistemler arası entegrasyonun gerçek-
leşmesi pek yakında dumura uğrayabi-
lir ve olaki bir bölünme durumu "nispi
barış" sürecinin de bitimine sebep ola-
bilir. Ve bu durum rekabetin daha şid-
detli araçlarla sürdürülmesine, yeni bir
emperyalist savaş çığırtkanlığının baş-
langıcına işaret olabilir! AB cephesinde
-deyim yerindeyse- "2012'de her şey
bıçak sırtında"dır!

AB içindeki mali ve euro krizi kar-
şısında Almanya ve Fransa'nın başını
çektığı en güçlü kanadın istediği gibi
"mali, fiskal ve vergisel birlik" pek ya-
kında gerçekleşmezse ne olacak peki?
Açık ki, borç krizi (mali kriz) seli ser-
maye örgütlerini, devletleri, hükümet-
leri daha çok iflasa sürükleyecek ve
bu selde gemisini kurtaran kaptan ilan
edilecek!

AB güçlerinin bütün zirve toplantı-
larında liderler krizi kontrol altına ala-
caklarına dair garantiler veriyor ama
mali piyasalar her gün çalkalanmaya
ve kriz derinleşmeye devam ediyor.
Oligarşik güçler, kendi beklentileri doğ-
rultusunda kredibilite notlarını denet-
leyen ajansların not düşürme atakları
ve dolayısıyla istikrar fonlarına dev-
redilen trilyonların bu şekilde hızla
emilmesi sayesinde vurgunlarını katla-
maya, mali krizleri daha da boyutlan-
dırmaya devam ediyorlar.

AB'li devlet liderleri ise her toplantı
ardından kameralar karşısında toplan-
tının başarılı geçtiği şeklinde bildik ya-
lanı anlatmaya devam ediyorlar. Fakat
toplantı veya zirvelerin ardından piya-
saların kendi kararlarını veriyor ve sü-
reç eskisinden daha da güvensiz halde
ilerliyor. AB içinde son iki yılda dokuz
hükümet politik krizler nedeniyle düş-
müş bulunuyor. İtalya ve Yunanistan
örneklerinde olduğu gibi teknokrat ve
İspanya'da olduğu gibi gerici-faşizan
partilerin hükümette işbaşına gelmesi
politik krizlerin derinliğine işaret edi-
yor. Dünya Bankası, DTÖ, İMF ve Mer-

kez Bankaları gibi uluslararası kurum-
lar artık emperyalist ülkeleri kurtarma
stratejileriyle yetkilendiriliyor.

Birliğin durumu ve gidişatı hakkın-
da artık çok daha keskin ve ikaz edici
ifadeler kullanılıyor. Fransa Dışişleri Ba-
kanı Alain Juppe yaşananların "Avrupa
için varoluşsal bir kriz" olduğu uyarısı-
nı yapıyor ve olası bir başarısızlığın "Av-
rupa barışını da tehdit ettiğini" dillen-
diriyor. Polonya Dışişleri Bakanı Radek
Sikorski ise euro bölgesinin dağılma
ihtimalinin gerçekleşmesi durumunda
bir "kıyamet" olacağını söylüyor. AB
içinde varoluşsal krizin yolaçtığı bir kı-
yamet fobisinin egemenlik tepesindeki
etkisi ve bunun politik sözcüklere yan-
sıması ne kadar ilginç değilmi!

Bütün iktisadi ve politik krizler -çe-
şitli reçetelerle aşılsa dahi- (emperya-
list) kapitalizmi bir şekilde "çözüyor"
demek ki. Küresel kapitalizme karşı
devrimci, sosyalist alternatif bir gücün
henüz olgunlaşmadığı günümüz koşu-
larında bu tür çözümler yaşanıyor, so-
syalist alternatifin bir çıkış yolu veya
denge unsuru olarak yeniden ortaya
çıkması durumunda emperyalizme iç-
kin krizlerin boyutunu siz düşünün. Bu
demektir ki, egemenler gerçek alterna-
tiflerin henüz olgun olmadığı günümüz
koşullarında nispeten en rahat dönem-
lerini yaşıyorlar. Buna rağmen vahşi
sömürüyü, dizginsiz talanı, dolaysız
işgalciliği, devlet terörizmini, emperyal
savaş çığırtkanlığını, şövenizmi, ırkçılığı
ve neo-faşizmi tırmandırmaktan asla
vazgeçmiyorlar!

Peki bu denli boyutlu bir topyekün
saldırganlıklar neden? Cevabı şöyle ve-
rebiliriz: 'Asalak, paraziter ve can çeki-
şen kapitalizm' olarak tabir edilen em-
peryalizm sönümlenme sürecine hızla
yakınlaşmaktadır. Emperyalist kapita-
lizmin hem yapısal hem de devresel
iktisadi ve mali krizleri iç içe yaşamakta
ve siyasal krizlerle sarsılmaktadır. Ka-
pitalist kar'ın maksimizasyonu için her
yol mübah görülmektedir. Emperya-
listler azami kar uğruna bütün askeri,
ekonomik, politik, kültürel, teknolojik,
bilgi vs. gücünü de kullanarak dünya
halklarına ve emekçilere neo-liberalist
politikaları dayatmaktalar.

Bu dayatma yerküresel arenada
ekonomik-siyasi buhranlara yol açmak-
tadır. Büyüyen antagonist çelişkilerin,
sosyal çözümsüzlüklerin yarattığı küre-
sel burjuva bataklıklarda yeni egemen-
lik metadları ve araçları ortaya çıkmak-
tadır. Emperyalist saldırıların içinde
en oligarşik kesimlerin bir tercihi olarak
beliren yeni tipte faşizm de doğmakta-
dır. Toplumsal politik arenada yeniden
ve daha hızlı yayılılarak insanlığı bir kez
daha yıkımsal bir ablukaya almak isti-
yor egemen güçler ve burjuva hakim
sınıflar. Bu nedenle, neo-faşizmi halen
küçük burjuva sağ-radikal kesimlerin

bir siyasal tercihi olarak görenler bir
kez daha yanılıyorlar. Evet, evet neo-
faşizm, küresel düzlemde büyüyen çok
çeşitli ve derin krizlerin olgunlaştırdığı
21. yüzyıl koşullarında hızla geliyor,
imkan ve fırsat kolluyor, güç biriktiriyor.

Dünyamızın bir çok ülkesinde eko-
nomik, politik ve kültürel açıdan ise
birbirinden çok farklı koşullarda yük-
seliş trendine giren neo-faşizm; ye-
şil, kahverengi, mavi, beyaz veya siyah
bütün renkleriyle insanlığı dün olduğu
gibi bugünde tehdit ediyor. Hatta zeki
ama bir o kadarda tehlikeli entel söy-
lem ve yöntemlerle karşımıza çıkıyor.
Neo-faşizm; sinsî, örtülü, derin etkili
ilişkileri ve entel söylemleri sayesinde
adeta bir ahtapot salgını gibi özellikle
de orta ve büyük burjuva sınıflar içinde
güçleniyor. Burjuva politik savlarda ve
söylemlerde dahi kendini açıkça hisset-
tiren husumetçi, kışkırtıcı, ötekileştri-
ci kısacası militarist ifadelerden
yükselen bu tehlikeye işaret ediyor.

Neo-faşizm; geleneksel "demokra-
tik sistem"ler içindeki anti-demokratik
büyük burjuva odaklarla sıkı bir işbirliği
içinde demokrasi, sosyal adalet, eşitlik
taleplerini geriletme ve dolayısıyla tem-
el hak ve özgürlüklerin daha çabuk
aşındırma için devreye konuluyor.

Demokrasi, başlangıç aşamasında
ne kadar "saf ve temiz idealler"le kur-
gulanmış olsa dahi, devlet sermayenin
asli ve dönemsel çıkarlarını gözeterek
kurumsallaşıyorsa eğer, tedrici ve sü-
rekli bir gericileşmeyle başlangıç ide-
alleri bir bir terk ediliyor ve sistem bu
istikamette yol aldıkça kaçınılmaz ola-
rak kendi karşıtı olan anti-demokrasi-
ye dönüşüyor. Bu dönüşüm sürecinde
ortaya çıkan iktisadi ve siyasal krizlerin
olumsuz başkalaştırıcı etkisiyle de, de-
mokrasi paranın, mülkiyetin ve gücün
parlayan açıktan diktasına dönüşüyor.
Böylece birileri için (hakim sınıflar için)
demokratik olan sistem başkaları için
(halk ve emekçiler için) anti-demokra-
tik bir sistem oluveriyor. Dolayısıyla
"kim için demokrasi" sorusu, "kim için
anti-demokrasi" sorusunu da ce-
vaplıyor.

**Küresel mali ve iktisadi kriz artık
öyle bir aşamaya vardı ki;** ABD, Ja-
ponya, Fransa, İtalya, Almanya gibi "en
güçlü ve en ileri" politik-ekonomiler
bir bir örselenmekte ve sallanmaktalar.
İflaslar bir şirket, banka meselesi değil
devlet meselesidir artık.

Özellikle de 2001 ve 2008 yılların-
dan sonra emperyalist başat ülkelerde
patlak veren mali ve iktisadi krizler bö-
lüşüm ve paylaşım krizlerini doğuruyor
ve uluslararası siyasal krizleri tetikliyor-
du. Siyasal krizlerin bir devamı olarak
bir çok ülkede yönetim krizleri baş gös-
teriyor ve militarizm 'en gelişmiş' ülke-
lerden başlayarak tüm dünyaya lokal
savaşlar, iç savaşlar, darbeler, devlet

terörü yasları ve egemenlik çatışmaları şeklinde yansyordu.

Ve artık bir dizi uluslararası sivil toplum örgütlerinin alarm veren raporlarınca da kanıtlanmıştır ki; küresel mali ve iktisadi kriz ortaya çıktığı son on yıldan beri demokrasileri bir hayli aşındırmış, "sosyal devlet" politikaları büyük oranda iptal edilmiştir. Temel hak ve özgürlükler gelişmemiş tersine bir çoğu yeniden gaspedilmiştir. Bunun için STK'ların ve hükümetlerin kendi raporlarına bile bakmak yeterlidir.

Ekonomik ve mali kriz örgüsüne siyasal krizlerde eklenmekte domina taşları gibi batı ülkelerinde hükümetler peş peşe yıkılmaktadır. Son iki yılda AB içinde 9 Hükümet istifalar veya politik krizler yüzünden devrildi. IMF artık babağın eşliğindeki emperyalist, kapitalist ülkeleri de "kurtarmak"la uğraşır oldu. Kurtarma fonları, Merkez bankaları'nın müdahaleleri de borç krizini aşmaya yetmiyor artık. AB'nin ve Euro'nun geleceği garantisizdir. 2012 yılı AB veya parabirimi Euro için bir varlık yokluk yılı olacak galiba.

Küresel mali ve iktisadi krizin yıkıcı etkileri toplumsal yaşamı sosyal yıkıma uğratmaya devam etmektedir. Küresel mali ve iktisadi krizle birlikte temel hak ve özgürlükler de hızla tasfiye edilmektedir. Bu durumda demokrasi bütünlüklü olarak aşındırılırken anti-demokrasi, militarizm, siyasal-sosyal yıkım ve konumuzla bağlantılı olarak devlet terörizmi, yeni yöntemlerle birlikte neo-rassist, neo-faşist eğilimler bir hayli güçlendirildi.

Yeni tipler altında Faşizmin -şimdilik ırkçı terör örgütü düzeyinde kalsa da- burjuva krizlerden bir çıkış yolu olarak yeniden bir egemenlik politikası olarak tercih edilir olması hiç te uzak ve güçsüz bir ihtimal değil.

Bu yeni sosyal-toplumsal yıkım ilişkisi ve şeytani ittifaklar emperyalist kapitalizmin derinleşen uluslararası mali, iktisadi, sosyal ve siyasal krizleri sürecindeki eskisi gibi yönetememe krizlerinden doğmaktadır. Buna karşın, tahrip gücü yüksek aşamalar kaydeden sosyal krizlerin etkisiyle halk kitleleri bir çok AB ülkesinde dinmeyen öfkelelerini sokaklarda isyan ateşine dönüştürüyorlar.

Özellikle Akdeniz kıyısı ülkelerde halklar militanca direniyor. İşte tamda çok çeşitli krizlerin biçimlendirdiği bu süreçlerde; Almanya'da, sinsice gizlenen 'devlet destekli ırkçı-faşist çete'nin bütün toplumu terörize ettiği ortaya çıktı. Bu deşifrasyon bir tesadüf mü, yoksa topluma göz dağı verilme mi isteniyor?

Yükselen neo-faşizmin iktisadi ve siyasal kaynağı:

1990'lar sonrası çok daha güçlü uygulanma koşulları bulan neo-liberalizmdir. Neo-liberalizm, emperyalizmin oligarşik mali sermaye diktasını en doruk noktaya çıkarması anlamında ideolojik ve sosyal saldırganlık silahıdır.

Neo-liberalizm 1974 krizi ertesinde resmi olarak uygulamaya koşulduğundan beri halklara ve emekçilere açlık, sefalet, yoksulluk, işsizlik, güvencesiz-

lik, barınsızlık, eğitimsizlik, sağlıksızlık durumlarının çığ gibi büyümesi yani bütün eşitsizliklerin katlanarak artması olarak yansımıştır.

Neo liberalizmin bujuva siyasete yansması demokrasilerin aşınması, demokratik ilkelerin terkedilmesi, sosyal refah politikalarından vazgeçilmesi ve siyasal krizlerin en ileri ülkelere dahi taşınması olarak yansımıştır. Emperyalizmin neo-liberal siyasi iktisat politikaları sömürüyü, talanı ve bölgesel savaşları hiç olmadığı kadar küreselleştirmiştir.

Bu nedenle sömürü, talan, yağmalama, baskı ve ezme politikalarında bu denli hoyratlaşan emperyalistler vahşi egemenliklerini sürgit devam ettirebilmek için her tarafta demokrasi yerine anti-demokrasiyi güçlendirmektedir. Burjuva demokrasinin demonte edilmesi, yine en büyük burjuva sınıflarının bir tercihi olarak anti-demokrasinin güçlendirilmesi yeni tipler altında yükselen neo-faşizme işaret etmektedir. Gerileyen demokrasi, gelişen anti-demokrasidir. Gelişen anti-demokrasi de yükselen neo-faşizm demektir.

Dolayısıyla neo-faşizm bir emperyalist egemenlik politikası olarak parça parça yerleştirilmekte ve hızla güçlenen bir tehlike olarak yeniden karşımızda durmaktadır. Emperyalist ülkelerdeki bütün yasal, iktisadi, siyasi, askeri yasal düzenlemeler yeni bir faşizm dalgasına işaret etmektedir.

Emperyalizmin derinleşen küresel iktisadi ve mali krizlerle yol alıyor olması ırkçı ve neo-faşist politikaların yaygınlaşması, kiteselleşmesi ve kurumlaşmasına engel değil tersine daha fazla olanak sunmaktadır. Tarihte de defalarca görülmüştür ki, kriz süreçleri kapitalizmin hem daha katışı ve hem de alternatifi için bir tarihsel fırsat demektir.

Emperyalizm koşullarında ve özellikle de savaştan başka yöntemlerle aşılması mümkün olmayan buhran ve bunalım süreçlerinde; faşist devlet veya sosyalist devlet modelleri birbirine alternatif ve zıt iki farklı çözüm olarak daha fazla gündemleşirler. Uluslararası sosyalist güçler günümüz koşullarında burjuva güçler karşısında politik denge unsuru oluşturamıyorlar.

Hatta sosyalist ve devrimci sol güçler kendi ataletlerini ve parçalanmışlıklarını aşma çabasını hala sürdürüyorlar. Sosyalistler güçlü bir alternatif çıkış için kitleleri yeniden peşlerinden sürükleyemedikleri için kapitalist buhran ve bunalımlar devrimci bir sistem krizine henüz dönüşemiyor.

Kriz ve faşizm bağlantısı:

Özellikle buhran, bunalım veya kriz gibi derinleşen toplumsal depresyon süreçlerinde krizlerden kurtulmak adına çözümler için radikal çıkış arayışları da hız kazanır. Bu durumlarda toplumu artık eskisi gibi rahat yönetemeyen egemenler, radikal çıkışın sola ve proleter devrime doğru kaymasını engellemek ve böylece daha fazla sömürbilmek için faşizmi bir hükmetme biçimi olarak tedricen veya aniden yükseltmekten asla geri durmazlar. Cidden

sarsılan, nispeten çözülen veya tasfiye olma yolunda yıkılışa geçen bir egemenlik aygıtı sahiplerince en radikal biçimde koruma altına alınır ki, büsbütün yıkılmasın. Çünkü yıkılışa geçen her şeyin yerine yenisi inşa edilecektir.

Emperyalist kapitalizm her bunalım sonrası genişletilmiş yeniden üretimini olanaklı kılabildiğince veya yapısal krizlerini savaşların yıkımları ve yeniden yapılanma modelleriyle "aşabilir" oldukça bir sistem olarak kalıcılığını sürdürecektir. Bu yolda bütün egemenlik biçimleri iflas ettiğinde ise en ileri emperyalist, kapitalist ülkelerde burjuva hakim sınıflar faşizme yeniden başvurmaktan ve bütün sigortaları attığında da üçüncü bir dünya savaşı daha çıkarmaktan asla çekinmezler. Faşizm meselesi dün olduğu gibi bugünde aktüel bir tehlikedir ve bir çok ülkede devlet veya hükümet biçimi veya politikaları olarak ta zaten uygulanmaktadır. Emperyalist ülkelerde bir hükümet biçimi olarak "**faşizm; mali sermayenin en gerici, en şöven, en emperyalist kesimlerinin açık terörist dikatörlüğüdür**". Faşizm artık bu haliyle her hengeli bir emperyalist-kapitalist ülkede var olmasa da, bir çok yarı-sömürge ülkelerde devlet biçimi olarak hala varlığını sürdürmekte ve insanlık suçları işlemeye devam etmektedir.

Dünya'da ve Avrupa'da derinleşen iktisadi ve mali krize sürecinde neo-faşizm yeni biçimler altında yükselişini sürdürüyordu. Bir çok ülkede anti-faşist güçler bağıra çağıra bu gerçeği haykırıyor, yazıyor, çiziyor ve toplumu her fırsatta uyarıyorlardı. Ancak bu tehlike egemenlerce sürekli inkar ediliyordu.

Avrupa devletleri ve toplumları içinde derinleşen iktisadi ve siyasal krizlere paralel olarak; ırkçı-faşist örgütlenmelerin hızla güçlenmesi, ancak ve ancak onu bizzat örgütleyerek veya gelişmesine göz yumarak yükseltenlerce inkar edebilirdi ve öyle de oldu!

Emperyalizmin veya kapitalizmin çeşitli türevlerinin aşamayacak kadar yapısal buhran veya bunalım içinde olduğu süreçlerde 'demokratik devlet' modeli yerine "faşist devlet" in geçirilmesi tarihte sıkça görülmüştür.

Bir sınıfsal egemenlik aygıtı olan devlet yapılanması içinde pusulanın kısmen veya büsbütün faşizmden yana çevrilmesi, sadece küçük veya orta burjuva sınıfların değil, bilhassa sermaye gücü bakımından en çok merkezleşmiş ve en fazla yayılmış olan en güçlü burjuva sınıfların radikal bir tercihidir. En oligarşik, en güçlü burjuva sınıfların en çok hayal ettikleri en radikal sömürü ve baskı rejimi faşizmdir.

Toplumsal engeller ve devrimci alternatif toplumsal arayışlar olmasa, en büyük, en oligark sermaye güçleri dünyayı "tek bir üstün tekel, tek bir devlet ve tek bir hükümetle" yönetmek isteyecekler ve böylesine bir sistem ancak "küresel faşist devlet" örgütlenmesi olabilir.

Ama, Lenin'in zeki öngörsüyle açıkladığı gibi; "gidişat o yönde olsa da, dünya onların hayal ettiği tek tekelci bir sisteme erişmeden emperyalizm mutlaka yıkılacaktır". Bu gerçekler bağ-

lamında faşist söylemlere, eylemlere, örgütlenmelere karşı umursamaz olmak, onların güçlendikleri burjuva zemindeki potansiyel tehlikeleri göz ardı etmek son tahlilde onların suçlarına ortak olmakla eş anlamlıdır. En çok ta emperyalizme, gericiliğe ve faşizme karşı susmamak ve sustukça sıranın bize geleceğinin farkında olmak gerekir.

Aşırı sağcı, ırkçı ve neo-faşist söylem ve pratiklere karşı ne yapmak gerekiyor?

Aşırı sağcı ve ırkçı politik söylemlerin ve sonuçlarının vardığı boyutu Yudit Kiss isimli bir araştırmacı 2007 yılında şöyle ifadelendiriyordu: "*Aşırı sağcı söylem güçlü ve uzun süre kalıcı bir zehirdir, zira halkların en karanlık korkularına hitap ediyor. Eğer tamamen ortaya çıkarılıp karşı konulmazsa zihinlerde varlığını korumayı sürdürecektir, tıpkı kirlenmiş sularda göze görünmeden ama sistematik biçimde bitkileri ve hayvanları öldüren siyanür gibi...*"

Faşizmi yeniden hakim kılmak amaçlı en zirvedeki gericilik istikametinde bir buzkıran rolündeki ırkçılık illetiyle ve onun bütün söylem ve beçimleriyle de daima mücadele etmek gerekir. Almanya'da Hitler faşizminden kurtuluş mücadelesinin sembollerinden "**beyaz güller**" hareketi gerçekçuları "**Scholl kardeşler**" in örnek tarihsel pratiklerinde olduğu gibi; **politik ve medeni cesareti** bugünlerde yeniden ve yineden kuşanmak gerekiyor.

Faşizmin en güçlü olduğu koşullarda dahi, hiç bir bireysel karşılık beklemeden, özgürlük ve kurtuluş uğruna mücadeleyi sürdürmek gerekiyor. Tıpkı *Onlar* gibi gerçekleri, yalnızca, gizlenmeye çalışılan yalın gerçekleri – söylemesi ne kadar zor da dillendirmekten asla çekinmemek gerekiyor. Onlar gibi fedakarca anti-faşist, anti-emperyalist kavgayı göğüslemek gerekiyor.

Scholl kardeşlerin direnişleri onur sahibi herkesin onayladığı tarihsel ve bir o kadarda anlamlı bir örnektir. Modern insanlık tarihine onların adları altın harflerle yazılmıştır. Bugün de neo-faşizmi ve ırkçılığı sorgulayanların onların 'hiç bir yerde faşizme geçit yok' anlayışını benimseyerek hareket etmeleri gerekiyor.

Evet bugün de yapılması gereken şey, faşistlerin yeniden örgütlemek istedikleri Nazi Almanyasına karşı **Scholl Kardeşler'in Almanyasını** savunmaktır. Yapılması gereken; sermayenin egemenliği altında insanın insan tarafından sömürülmesi karşısında insanın, emeğinin ve toplumun özgürlüğü mücadelesine daha sıkı sarılmaktır.

Milliyetçiliğe, şövenizme, ırkçılığa ve neo-faşizme karşı mücadele işçi ve emekçilerin, göçmenlerin, kadınların ve ezilen ulusların kurtuluş mücadeleleriyle birbirine sınımsız bağlıdır. Bu mücadeleleri birleştirmek paylaşımcı ve özgürlükçü bir dünya mücadelesi uğruna sunulacak en doğru katkıdır. Bir kez daha; kahrolsun emperyalizm, faşizm ve her türden gericilik! Yaşasın halkların kardeşliği, işçilerin ve emekçilerin enternasyonal birliği!

YENİ KADIN 11.KONGRESİ BAŞARIYLA SONUÇLANDI

Yeni Kadın'ın, "SİSTEMİN DAYATTIĞI KÖLELEŞTİRME, ONURSUZLAŞTIRMA POLİTİKALARINA KARŞI, SOKAĞIN MİLİTAN RUHUNU KUŞANALIM!" şiarı ile Stuttgart'ta 4/5 Şubat'ta gerçekleştirdiği 11. kongresi başarıyla sonuçlandırıldı.

Cumartesi günü, saat 15.00'te 42 delege ile başlattığımız kongremiz, süreç içerisinde 46 delegenin katılımı ile devam etti. Kongreye genel katılım ilk gün yaklaşık 150 civarında idi. Kongre; "2011'in 2 Şubat'ında, Dersim'de kış barınağının çökmesi sonucu, Proletarya Partisi Merkez Komite Üyesi ve Dersim Bölgesi Siyasi Komiseri SEFAGÜL KESGİN, Gerilla Birliği Komutanı NURŞEN ARSLAN ve savaşımlar FATMA ACAR, DERYA ARAS VE GÜLİZAR ÖZKAN şehit

Akabinde kongremizde misafir konuşmacı olarak yer alan, uzun yıllardır Kürt kadın hareketi ve kadın kurumları içinde çalışmalarını yürüten, CENİ Kürt Kadın Kurumundan gazeteci Fidan Yıldırım kürsüye davet edildi. Fidan Yıldırım konuşmasında; TC hükümetlerinin Kürt halkına yönelik imha – inkâr politikalarına yer verdi. Her saldırıda en fazla acıyı, baskıyı ve sömürüyü yaşayanların neden Kürt kadınlarının olduğunu, feodal değer yargılarının, tüm acımasızlığı ile dört bir tarafını saran Kürt kadınının, nasıl böyle örgütlü bir güce dönüştüğünü ve bugün Kürt kadının geldiği aşamayı anlattı. Avrupa'daki Kürt halkının, KON-KURD önderliğinde "Kürt Halkına Siyasal Statü, Öcalan'a Özgürlük" şiarı

da ise; "Erkek egemenlikli toplumlarda –günümüzde de dâhil olmak üzere- "insan" denilince anlatılmak istenen de, anlaşılan da sadece erkekler olmuştur. Tıpkı "insan" kavramında olduğu gibi, insanlık tarihinin içinde de kadın cinsi her daim yok sayılmaya, inkâr edilmeye çalışılmış. En fazla erkeğin "yardımcısı" rolüyle kendisine yer bulabilmiştir. Oysa sınıf mücadeleleri tarihi de dediğimiz, insanlık tarihinin yaratıcısı sadece erkek cinsi olmamıştır. İnsanlık tarihinin yaratıcısı, erkek olduğu kadar, kadındır da..." diye başlayıp; "Sevgili yoldaşlar, Bu yürüyüşün bir parçası olan, mütevazı ama her geçen gün daha da gelişen, nitel anlamda ileriye doğru gittiğini görebildiğimiz, yürüttüğünüz Yeni Kadın çalışmasını takip ediyor ve coşkuyla karşılıyoruz. 11. Kongrenizi de aynı coşkuyla selamlıyoruz. Ezilenin de ezileni olan kadınların ellerinin birleştirilmesinin zorunluğuna olan inancımızla kurultayınızın, ülkedeki Yeni Demokrat Kadın çalışmalarıyla daha fazla dayanışma ve bütünleşme içinde, daha çok kadının ellerine uzanmasını ve emekçi kadının özgürlük mücadelesine ivme taşınmasını temenni ediyor, sizleri yoldaş sıcaklığıyla selamlıyoruz." Şeklinde sona eren mesajlar salondakilerin alkışlarıyla selamlandı.

İlk günün akşam saatlerinde, MLPD MK'nın selamlama mesajını sunan Christine ise, Kongreyi selamladıktan sonra, "Kadınların mücadelesi dünyada baskı ve sömürüye karşı verilen mücadeleleri güçlendirmektedir. Böylece, bu mücadele anlam taşımaktadır. Kadınların kurtuluşu olmadan kurtarılmış bir toplum mümkün değildir. Bu nedenle birbirimizden öğrenmek ve karşılıklı

mokrazi Parkı' isimli kısa skeçlerden oluşan oyununu sundu. Kültürel etkinlikten sonra ilk günün oturumu sona erdi.

İkinci gün saat 09.00'da başlayan oturumda, program taslağının kalan maddeleri canlı bir şekilde tartışılarak sona erdirildikten sonra Faaliyet raporu okundu ve tartışıldı. Ne yazık ki, zaman darlığı nedeni ile faaliyet raporumuz yeterince tartışılmamış olsa da genelde tartışmalar kadın örgütümüzün içinde bulunduğu durum üzerinde yürütülmüştür. Toparlama konuşmasını yapan arkadaş, "Bu örgütlenme içinde öznenin kendisi kadınlardır. Bu nedenle de kadın arkadaşlar bu denize hesapsızca atlamak zorundadırlar. Unutmamalıyız ki kurtuluşumuz kendi ellerimizdedir. Örgütlülüğümüzün yerel ayaklarını yeterince oturtmadığımız sürece oluşturduğumuz tüzük ve program hiçbir anlam ifade etmeyecektir. Bu nedenle de bu yıl faaliyetlerimizi sokağa dönük, yerel alanlardaki örgütlenme ağlarımızı ve üyelik kampanyamızı güçlendirmeye yönelik inşa etmeliyiz. Bu nedenle de, eksik ve hatalarımızı karşılıklı dönüştürebilmek için, Federasyon ve DYK lar ile birlikte çalışmaya da ağırlık vermeliyiz" dedi.

Faaliyet raporunun bitiminde günün yarısından fazlası geçmiş ve zamanımız çok kıstıtlı kalmıştı. Bu nedenle de, "ŞİDDET BÜTÜN DÜNYADA KATLANARAK BÜYÜYOR, DÖRT DUVAR ARASINA SIKIŞAN ÇIĞLIKLARI, SOKAKTAKİ HAYKIRIŞLARLA BİRLEŞTİRELİM" şiarı ile hazırladığımız perspektifimizi sunmaya ve tartışmaya maalesef zamanımız kalmadığı için gerçekleştiremedik. Ayrıca İngiltere'de, Orta Doğulu kadınlara hizmet veren ve

düşüler. Bu talihsiz olayın yıldönümünde gerçekleştirdiğimiz 11. Kongremizi, başta Sefagül yoldaş olmak üzere, beş kızıl karanfilimize atfediyoruz." denilerek, eşitlik, demokrasi ve özgürlük mücadelesinde tüm şehit düşenlerin anısına bir dakikalık saygı duruşuna davet edildi.

İki gün boyunca kongreyi yönetecek olan divanın seçilmesi ile kongre kendi akışını sürdürdü. Açılış konuşmasında, neden kadınların "sokağın militan ruhunu kuşanması gerektiğini" anlatırken, dünyadaki gelişmelerin kısa değerlendirmesi sürecinde, Van depremi ve Roboski katliamına özel vurgu yapıp, kadınların bu gelişmelerin neresinde olduğunu anlatan 10. dönem MYK başkanı, "T. Kürdistan'ındaki Kürt kadının ve diğer bütün emekçi kadınların yaşadığı acıları, dünyanın bütün coğrafyalarındaki kadınların yaşadıklarını anlayabilmek, bu acılara, militarizme, yoksulluğa, işsizliğe, baskıya, sömürüye, cinsel taciz ve tecavüze, kadına yönelik şiddete, cinsiyet ayrımcı politikalara dur diyebilmek için, emekçi kadınların örgütlü güçlerini büyütme zorunda oldukları bir kez daha ortaya çıkmakta... Özellikle de Avrupa'da yaşayan göçmen kadınlar olarak, kadınların maruz kaldıkları baskı, sömürü ve şiddet, göçmen olmamızdan dolayı katmerleşirken, örgütlü gücümüz olmaksızın, sokakların militan ruhunu kuşanmaksızın bu durumu değiştirme şansına asla sahip olamayız!" diyerek sözlerini sonlandı.

ile 31 Ocak'ta Cenevre'de başlattığı ve On sekiz gün sürecek olan "Uzun Yürüyüş" eylemine destek çağrısı yaptı. Yanı sıra çalışmalarını sürdürdükleri Dünya kadınlar kurultayı çalışmalarına katılım için bir çağrı yaptıktan sonra Kongreye başarı dileklerini sunarak konuşmasına son verdi.

Bir yıldır çalışmalarını sürdürdüğümüz program taslağının tartışmasına geçildi. Avusturya, İsviçre, Almanya, Hollanda, Fransa'da gerçekleştirilmiş olan ülke kongreleri ve genişletilmiş toplantılarında ortaya çıkan ülke iradeleri bu kongrede tartışılarak program sonuca ulaşmış olacak. Programın birinci maddesi olan "Örgütün kuruluşu" bölümünde, örgütün ismi YENİ KADIN olarak belirlendi. Pazar günü öğleye kadar süren yoğun tartışmalar sonucunda programımız netleşmiş oldu.

Program tartışması sürecinde ara ara okunan dostlarımızdan gelen mesajlar salondaki coşkuyu yükseltiyordu. Türkiye'den Yeni Demokrat Kadın'dan arkadaşlarımızın gönderdiği mesaj; "11. Merkezi Kongrenizi emekçi kadının gücüne olan inancımız, dayanışmaya verdiğimiz önem ve yoldaş sıcaklığımızla selamlıyoruz." Diyerek başlıyordu. Devamında, "...kadının kurtuluşu büyük bir projenin, tüm insanlığın kurtuluşu projesinin bir parçasıdır." Diyerek, kadınların örgütlü güç olmalarının önemine parmak basılıyordu.

Gebze Kadın Hapishanesinden "Tut-sak Partizanlar" imzasıyla gelen mesaj-

deneyimler aktarmak önemlidir. Geçen sene Venezüella'da 1. Dünya Kadınlar Konferans'ında bu konuda adımlar atıldı. Ondan doğru, dünyaca kadınların kurtuluş mücadelesi ve örgütlü ortak çalışma açısından önemli etkiler yaratacaktır." Diyerek kongreye başarı dilekleriyle konuşmasını sona erdirdi. Tekrar program taslağının tartışmasına devam edildi.

Akşam saatlerini bulan program taslağının tartışmasından sonra, ilk gün bitirilmeden önce, Umuda Tohum Sanat Atölyesi'nin tiyatro grubu üyeleri, 'De-

uluslararası çalışan IKWRO İranlı ve Kürt Kadın Hakları Organizasyonu'nda yöneticilik yapan ve "kadına yönelik şiddet" üzerine sunum yapmak üzere kongremizde yer alan sevgili Nezahat Cihan da maalesef zaman yetersizliğinden sunumunu gerçekleştiremedi.

Bu nedenle de; Faaliyet Raporunun bitiminde Mali Rapor sunulup oylandıktan sonra, Denetleme Kurulunun raporu sunuldu ve Akabinde yeni yönetim kurullarının seçimine geçildi. Yedi kişilik Yönetim, üç kişilik te Denetim Kurulu seçildikten sonra kongremiz sona erdi.

“Sosyal Devlet” ve Kiralık İşçilik

Hüseyin Can

Başlığa çıkardığımız bu iki kavramın, son dönemlerde dozajı giderek artarak bir şekilde daha çok birlikte kullanıldığı, anıldığını görüyoruz. Kapitalist tekellerin sözcüleri bu işte bir adım önde gidiyor. Tekelleri, burjuva liberallerin “sosyal devlet” üzerine nutukları izliyor. Varlığını “sosyal devlete” endeksleyen sendikalar ise sahnedeki yerlerini almakta gecikmiyor. Ve çok çeşitli nedenlerden ötürü anda durumunun farkında davranamayan işçi sınıfının görece önemli bir çoğunluğu ise, objektif bakımdan sözkonusu senaryonun bir parçası haline geliyor, getiriliyor. Böylece, diğer şeylerin yanısıra, sosyal devlette kiralık işçiliğin meşru sayılması gerektiği algısı ve bilinci de tüm topluma pompalanıyor. Bu durum; kimi farklılıklarla, “sosyal devlet” iddiasındaki tüm kapitalist ülkelerde görülen bir gerçekliktir. Almanya Federal Cumhuriyeti (AFC) devleti ise bu işin şampiyonluğuna soyunan önde gelen birkaç kapitalist-emperyalist devletten biri konumundadır.

Kimilerince “sosyal devlet” olarak bilinen AFC devletinin Anayasa’sının 1. maddesi’nin 1. fıkrasına göre “Almanya Federal Cumhuriyeti demokratik ve sosyal bir federal devlettir”. AFC’nin “demokratik” ve “sosyal devlet” özelliğine, bu ülkedeki işçi sınıfı ve emekçiler nezdinde, özeldede kiralık işçilik olayı çerçevesinde bakıldığında; atfedilen nitelemenin kim için ve neden var olduğu ve yine aynı argümanla kimlerin neden ve hangi gerekçelerle en temel haklarından yoksun bırakıldıkları görülecektir.

AFC’de işçi sınıfının genel durumu üzerine gelişmeleri, bilgi ve analizleri Mücadele gazetesi üzerinde de izleyen okurlar; bu ülkede çalışma yaşamına karşı gösterilen kapitalist saldırganlığın her geçen gün hızla artış gösterdiğini; özeldede taşeron ve kiralık işçilik alanında kapitalist politika ve pratiklerin yaygınlaştırıldığını bilme durumundadırlar.

Sömürü-sermaye egemenliğinin hüküm sürdüğü her yerde olduğu gibi, Almanya’da da işçi sınıfına ve emekçilere yönelik saldırganlık, “sosyal devlet” illüzyonu ile perdelenmeye çalışılıyor. Gerçekte, “sosyal devlet” silahı, kapitalist tekellerin elinde sürekli kârlarına daha fazla kâr katmanın maskesi rolünü görüyor. İşçi sınıfının mücadele ve eylemliliği ise, farklı gerekçe ve yollarla ‘barajlanmaya’ ve mümkün olduğunca andaki “sosyal devlet” haline yönelmemesi sağlanmaya çalışılıyor. Her halükarda “sosyal devlet” unsurunun aldatıcı bir nitelikte sermaye egemenliğinin hizmetine koşulması çizgisi esas alınarak hareket ediliyor.

Uzunca bir zamandan bu yana dayatılan “sosyal devlet” söylemi ile, kapitalistler; sömürü çarkını nisbeten daha az “sorunlu” çalıştırmayı hedefliyorlar. Lafzda “sosyal devlet” gösterilse de, içeriğine ve pratiğine bakıldığında gerçekte kesinlikle “sosyal” nitelikte olmayan bugünün kapitalist devletleri, görüldüğü kadarıyla sözkonusu formel söylemi bir süre daha terketmeyeceklerdir. Andaki güçler dengesine bakıldığında ise; proletarya ve halkların cephesindeki görece sınırlı örgütlü güç ve imkanlar ortamında, sermaye egemenle-

rinin sahte sosyal devlet sahiplenmesinin geniş kitlelere deşifre edilmesi, hemen kotarılacak-sonuç alınacak beklentisine kapılmadan, teşhiri zorunlu ve kaçınılmaz bir görev olarak kavranmalı ve buna uygun davranmalıdır.

Bu çerçevede; AFC’de işçilerin, emekçilerin, ezilenlerin, yoksulların haklarını

yok sayma üzerine bina edilmiş “sosyal devlet” gerçekliğinin kiralık işçilik boyutunu bir kaç somut veri ve örnek üzerinden hatırlamaya çalışalım.

Almanya’da, çok uzun zamandır taşeron işçilik var. Son birkaç on yılda ise, buna, kiralık işçilikte eklendi. Önceleri tercih edilen “sahi ödünç iş” ilişkisi terk edilmeden, “yapay ödünç iş” ilişkisi, yani kiralık işçilik giderek yaygınlaştırılıyor. Şu sıralar 1 milyon civarında kiralık işçi var ve bu rakamın önümüzdeki bir-iki yıl içinde 2 milyonu aşması bekleniyor. Bilindiği gibi, kapitalist krizden çıkmak amacıyla işe alınanların yarısı kiralık işçi firmalarında istihdam edildi. İstihdamı “sosyal devletin” bir lutfu şeklinde lanse eden devlet ve hükümet sözcüleri elbetteki bu yolla kiralık işçiliğin makul karşılanması ve kabulünü istemektedirler. Burjuvazi açısından sorun yok; çünkü onlar için kiralık işçilik sosyal devletin ayrılmaz bir parçasıdır. Gerçekte ise durum tam tersidir; kiralık işçilik bağlamında konu ele alındığında, “sosyal devlet” kavramının bütünüyle unutulması gerekir. Çünkü kiralık işçilik sisteminde (yasal düzenleme, uygulama vs.), sosyal boyut ve insani yan aramak boşunadır.

Somut birkaç pratik sonuca bakalım. Kiralık işçilerin yarısı göçmen kökenlidir. Kiralık işçilerin yarısı gençtir. Aynı işi aynı ortamda yaptıkları halde, kiralık işçiler işletmenin işçilerinden yüzde 40 civarında daha düşük ücrete mahkumdurlar. Yıllık izinleri, daimi işçilere göre 10 gün ve üstünde daha azdır. Haftalık çalışma süresi 40 saatin üzerindedir. Hafta sonu dinlenme hakları patronun insafına bırakılmıştır. Ve kiralık işçiler 7 gün 24 saat her an işe gidecek şekilde hazır kilitli durmak zorundadırlar. Üçüncü sınıf işçi muamelesi görmektedirler. İçine hapsedildikleri koşullar nedeniyle toplumdan dışlanma riski içindedirler. İş güvenliği yoktur ve sıklıkla iş kazalarına (cinayetlerine) maruz kalıyor, sağlığa zararlı ve tehlikeli işlerde, üstelik olabildiğince düşük ücretle çalıştırılıyorlar.

Hiç bir iş güvenceleri yok. Basit bir eşya misali alınıp-satılıyorlar. Üstelik birlikte çalıştıkları ‘daimi işçi’ arkadaşları tarafından da çok çeşitli dışlama biçimlerine uğruyorlar. Edinebildikleri işten kaynaklı olarak yaşamın kimi zorunluluklarını (ev bulma, kredi vb.) karşılama-giderme olanaklarından yoksunlar. Varolan asgari çalışma

hak ve koşullarından muaf tutuluyorlar. Çalıştıkları tehlikeli iş ortamları nedeniyle yaşamlarını erken yitirenlerin yanında, emekli olabilmeye şansını yakalayabilenler ise ‘ellerine geçen’ parayla asgari geçimlerini karşılayamıyorlar. Çalıştıkları halde Hartz IV kapılarında duruyorlar. Peki ama,

“sosyal devlet” “çalışanların insanca yaşaması için sosyal-ekonomik-mali önlemler alır”dı!?

Sosyal devlet’te bulunmaması gereken bu tablo ama, her geçen gün giderek büyüyor. Sürekli yeni değişikliklerle tahkim edilerek kapitalistlerin hizmetine sunulan Kiralık Emekçi Yasası (AÜG); sadece, şu sıralar sayıları 1 milyonu geçkin işçiyi kapsamıyor. 1 milyondan fazla kiralık işçinin değişik işkollarında ve alanlarında istihdamı nedeniyle yaklaşık 10 milyondan fazla işçiyi de içine alıyor. Ve toplamda aile ve içinde buldukları toplumsal ilişkiler yoğunluğuyla, neredeyse Almanya nüfusunun yarısına yakın bir kesimini doğrudan ve buna yakın bir düzeyde ilgilendiriyor. Peki, ülke insanının yaklaşık yarısına yakını kapsayan şu kötü ünlü Arbeitnehmerüberlassungsgesetz’e sosyal devlette ihtiyaç var mı?

Kanımcıca, sosyal devlette “Kiralık Emekçi Yasası”na ihtiyaç olmaz, olmamalı. Olmamalı, çünkü;

- Emeğin meta haline getirilmesi; bir mal gibi alınıp-satılmasını yasallaştırdığı için;
- Örgütlenme/sendika hakkı ve özgürlüğünü patronların insafına bıraktığı için;
- İnsan onuruna yakışmayan çalışma koşullarını “yasa” kılıfı ile dayattığı için;
- ‘İşyeri’ olgusunu ortadan kaldırıp, işçileri birbirinden yalıtıttığı ve izole ettiği için;
- Grev hakkını kullanılamaz hale getirdiği ve cezai işleme tabi tuttuğu için;
- İşçi sınırlılığını meşrulaştırarak, iş güvencesini çalışma hayatının dışına ittiği için;
- İnsanın, yeniden ‘alınıp-satıldığı’ kölecilik dönemi canlandırdığı için;
- Aynı yerde aynı işi yaptıkları halde; farklı statü/ücret/haklar vs. dayattığı için;
- İşçilerin ‘kazanç’ konusu edilmesini ve işsizlerin ise istismarını yasallaştırdığı için;
- Çalışma yaşamını, bütünüyle kira-

lık işçilik statüsüne getirmeyi hedeflediği için;

k)Düzenleme; işçileri böldüğü, parçaladığı, karşı karşıya getirdiği için;

bu ve benzer başka pekçok nedenden ötürü, sözkonusu bugünkü yasal düzenleme asgari düzeyde sosyal devlet kriterlerine sahip bir devlet yapısında yer almamalıdır. Ve günümüzün kapitalist devletleri yukarıda sıraladıklarımı yasallaştırıp savundukları ve uyguladıkları için, sosyal devlet niteliğinde değildirler ve bu adı haketmemektedirler. Kaldığı kural olarak kapitalist sistem de sosyal devlet yoktur ve olamaz. Kapitalizmde, devlet sosyal değildir. Kapitalist/emperyalist sistemde devlet, kapitalistlerin elinde ve hizmetindeki baskı/diktatörlük aygıtıdır.

Buna rağmen kapitalist sistemde “sosyal devlet” görüntüsü vermeleri için bile, açıktan açığa “sosyal adalet” ve “toplumsal denge”yi gözetlemesi gerekir; dolayısıyla kiralık işçiliği de dıştalar, dışlamak zorundadır ki, belirttiğimiz iki unsurun esamisi bile okunmaz kiralık işçilikte! Almanya’da çalıştıkları halde “Hartz IV” düzenlemelerine mecbur bırakılan (yani çalıştıkları halde yoksul olanlar!) milyonlarca işçi arasında yalnızca kiralık işçilerin ve kadın çalışanların oranı, tek başına sosyal devlet lafızının ne çok formaliteden ibaret kaldığını göstermeye yeter. Ya da “eşit işe eşit ücret” prensibinin adı geçen sosyal devlette yasayla savunulmadığının ve de uygulanmadığının kapitalistlere garanti edilmesi örneğinde görüldüğü gibi, kiralık işçiler kapitalistlerin insafına terk edilmişlerdir. Evet, sadece bu örneklerden açığa çıkan çıplak gerçeklikte de görüldüğü gibi, sömürücü sınıfların hizmetindeki “sosyal devlet”te «işçiler ‘işverenlere’ karşı koruma altında» olamazlar.

Kiralık işçilerin, “sosyal devlet” iddiasındaki AFC’de “koruma altında” bulunmadıklarının pratik örneğini ‘kapitalist kriz’ günlerinde bir kez daha yaşadık. Yasayla düzenlendiği için, kiralık işçilerin yarısından çoğunun ancak en fazla 6 ay çalıştırdıktan sonra işten çıkarıldıkları “normal zamanlar” gerçeği, kapitalist kriz günlerinde anında yüzbinlerce kiralık işçinin işine son verme boyutuna sıçratıldığında, sermayenin çıkarlarına koşulan “sosyal devlet”in ne menem bir sosyalitesinin olduğunu hep birlikte gördük.

Almanya’daki “sosyal” devletin (!) kapsama alanında, “Federal Almanya’da mümkün olduğu kadar çok kadın ve erkeğin çalışması amaçlanıyor.” maddesi ve “Federal İş Ajansı hem çalışanlara hem de işverenlere hizmet verir.” yükümlülüğü de var. Bu, kiralık iş ilişkisi alanında çok bariz şekilde görülmektedir. İşsizler, İş Ajanslarıncı kiralık işçi çalıştıran firmalara yönlendirilmektedirler. Durmadan kiralık işçileri sokağa atan kiralık firmalar, her defasında İş Ajanslarından gönderilen yeni işçi adaylarıyla işçi tedarikinde hiç zorluk çekmemektedirler. İşçi sınırlılıklarına ortam yaratan “Zeitarbeitmesse”lerle, modern köle pazarlarında kapitalistlere “seç beğen” imkanı verilmektedir. Neden mi? Çünkü aynı sosyal devlet kriterlerine göre “İşsizlik parası II alanların, devlet yardımına olan bağımlılıklarını -dolayısıyla topluma

neden oldukları maddi yüke- en kısa zamanda son vermek için ellerinden geleni yapmaları beklenir.” hükmü bunu zorunlu kılmaktadır. Sözkonusu sosyal (!) kriterlere maruz kalanların çok daha iyi bildikleri bu ve benzer kurallar dizisi, tabiri caizse saymakla bitmez. Ancak, bir diğer kuralı; kiralık işçiler arasında genç işçilerin önemli bir çoğunluğu teşkil etmeleri nedeniyle, genç işçileri ilgilendiren sosyal (!) kısmı da aktarmak gerekiyor. “Özetle Sosyal Güvenlik” broşüründen aktaralım: “25 yaşın altında olan gençlerde daha sert yaptırım olanakları bulunur. Çünkü işsizlik parası II gençlerde, yükümlülüklerini ikinci defa ihlal etmeleri durumunda tamamen kesilir.” Gençlik için meslek edinme imkanlarını kısıtlayan ve özelde göçmen kökenli gençlerin mesleki eğitim almalarında dışlayıcı bir konum alan bugünün sosyal devleti; herhangi bir meslek edinmemiş ya da mesleğinden iş bulamamış genç insanları kiralık işçi çalıştıran firmaların insafına terketmekle kalmıyor; “ihlal” sopası ile, para kesintisi tehditi altında tutuyor. En zorunlu yaşam giderlerini karşılamaktan uzak sözkonusu paranın kesileceği dayatmasının pekçok olumsuz neticesi zaman zaman basına da yansıyor. İş Ajansları ile kiralık firmalar arasında mekik dokumak zorunda kalan (bırakılan) insanların diğer şeylerin yanında ciddi sağlık sorunlarına yakalandıkları ve hatta kamuoyuna yansıdığı gibi ölümcül (Bakınız: “Geld oder Leben” Der Spiegel 2/2012) sonuçlara kadar varabiliyor.

Peki, bütün bu olan-bitene, kurallar dizisine “sosyal devlet” diyebilmek mümkün mü? Bu alanda bir tür rehin tutulan işçiler arasındaki izlenimlerime dayanarak söyleyebilirim ki, kiralık işçiler; içinde tutuldukları yasal ve pratik koşulların sosyal devletle bir ilgisinin bulunmadığı inancındadırlar.

... Hamburg Eyaleti’nin Başbakanı olan Olaf Scholz; daha önce AFC’nin “Federal Çalışma ve Sosyal İşler Bakanı” sıfatı ile yaptığı bir açıklamada, “sosyal devlet” bağlamında şunları söylemişti: “Sosyal devlet, sosyal piyasa ekonomisi, bunlar Almanya’nın büyük gelenekleri arasındadır. Sosyal devlet ülkemizdeki yaşamı daha yaşanılır kılıyor ve dünya genelinde beğeniyle anılıyor.” (Çalışma ve Sosyal İşler Federal Bakanlığı, Özetle Sosyal Güvenlik 2009)

O. Scholz’un bu açıklaması, bilindiği gibi son kapitalist kriz günlerine denk gelmişti. Ve kapitalist kriz bizzat “sosyal devlet” iddiasındaki kapitalistlerce çıkarılmıştı. Kapitalist kriz ama, anın görünütünden ibaret “sosyal devlet”ine ait pek çok şeyi alıp götürmüştü. Krizin faturası işçilere, çalışanlara, ezilenlere kesilerek, sermaye egemenliğinin olası bir ‘sarsıntı’ geçirmesi engellenmeye çalışılıyordu. Kriz günlerinde kapitalistlerin “sosyal devlet” vurgusuna her zamankinden çok daha fazla ihtiyaçları vardı. Ve krizden zayıflayarak çıkan değil, bilakis güçlenerek çıkması gereken bir AFC beklentisi ile, tüm kapitalist sözcüler ve onlarla kolkola devlet erki hep birlikte “sosyal devlet / sosyal piyasa ekonomisi” türküsünü en yüksek perdeden okumaya başladılar. Böylece “büyük gelenekleri”ni bir kez daha yadettiler ve “dünya genelindeki beğeni”ye helal getirmenin önüne geçerek, Alman sermayesinin gücünü büyütme hedefinden sapmadılar. Peki “büyük gelenek” için fatura kime çıkarıldı? Tabii ki her zamanki gibi, bir kez daha işçi sınıfına, emekçilere, ezilenlere, yoksullara! Ve bu arada kiralık

işçi sayısı da ‘çığ gibi’ büyüdü ve sayı 1 milyonu buldu. Çünkü Alman kapitalistleri krizden çıkmak, yıllık cirolarını ve haliyle kârlarını birkaç katlamak için kiralık işçilerin sayısını arttırmak zorundaydılar! Kapitalist kriz öncesi bir milyon sınırındaki kiralık işçi sayısını birkaç hafta içerisinde 490 bine düşürenler, kısa sürede yeniden bu sayıyı ikiye katladılar. Kapitalistlerin, işçilere karşı bu pervasız tutumu almalarında elbetteki kendilerine yasayla tanıyan özgürlüğün, sosyal devlet zırhının çok büyük bir rolü var(dı). Nitekim bununla da yetinmeyip, kiralık işçi sayısının anda bütün sosyal sigortalılar içinde yüzde 2 olan oranını yüzde 9 civarına çıkmasını hedeflemelerini teşvik eden de yine sosyal devletin bir marifeti-ürünü olan aynı AÜG serbestisidir. Sözkonusu yasanın, burjuva sosyal devletin çıkarlarını gözettiği ve en azından bu yasaya tabi tutularak çalıştırılan kiralık işçilerin yaşamının, iddiaların aksine yaşanılır olmaktan çıkarıldığı, varoluşundan bu yana ve aktüel bakımdan da bilinen bir vakadır.

Ne var ki bu “gelenek” hep böyle sürüp gidemez, gitmemeli. Üretimden gelen gücümüzü göstererek, sömürü düzeninin işçi simsarları eliyle de sürgüne karşı çıkabilir, emeğimizin metalaşmasına son verebilir ve onurumuzla oynamasına dur diyebilir; böylece bir nebze olsun sosyal devletin kimin hizmetinde korunduğunu geniş kitlelere gösterebilir ve geleceğimiz için alternatifsiz olmadığımızı kitlelere taşıyabiliriz.

Kiralık işçilik, kapitalistlerce sadece dönemsel gereksinimler için ‘hazır’ tutulmuyor. Hayır, sermaye egemenleri olaya bütünüyle stratejik bakıyorlar. Ve adım adım çalışma yaşamını kiralık hale getirmek için çok aktif şekilde çalışıyorlar. Biz işçilerin, kiralık işçilerin ve konuya duyarlı ve sorumlulukla yaklaşan herkesin de sorununu stratejik ele almamız gerekiyor. Sınıf güçlerinin de ‘stratejik’ konumlanma belirlemesi, kesinlikle kaba bir “işçi tepkisi” algısına kurban gitmemelidir. İşçiler arasında, özelde kiralık işçilerde konunun yasal düzenlemelerle, bazı “kötü niyetlilerin” aradan çıkarılmasıyla, “işveren”lere zaman ve fırsat tanınmasıyla, bir takım fedakarlıklarla, meseleyi sendikalara havale etmekle ve önemli bir kısmının ise konuya hiç alakadar olmayarak meydanı kapitalistlere bıraktığını dikkate alarak ‘stratejik’ tutum vurgusunu önemsiyorum. Konu; şu ya da bu işletmedeki durumla, bu alandaki ücretlerin göz boyama artışı (!) ile, falanca sendikanın ‘çabalarıyla’, veya filanca partinin seçim yatırımı maksatlı propagandası ile bir tür oyalamayı aşan boyuttadır. Son dönemde meslek gören genç işçi adayı arkadaşlarımızın eylemlerinde de dikkati çektiği gibi [Ich vill für mein Zukunft keine Leiharbeit], sorun ‘gelecek’le bağ içerisinde görülme ve öyle tavır takılmak zorundadır!

Kiralık işçilik sistemi, bugünün modern kölelik düzeninin devamından başka bir şey değildir ve “iyileştirme” ve “adilleştirme” politikaları da kapitalistlerin planına hizmet etmektedir. Andaki burjuva “sosyal” devlet yapısı içerisinde kapitalistlerce biçilen rol gereği kendine yer bulan ve gelişme-büyüme yasal zeminine sahip kiralık iş ilişkisinin, bütünüyle yasaklanması fikri etrafında emek güçlerinin yakınlaşması ve birlikte hareketi, anda karşılıksız bırakılmamalı, bir an önce gerekli ortaklaşma adımları atılabilmeli ve KIRALIK İŞÇİLİK YASAKLANMALIDIR! kampanyası örgütlenmelidir.

Savaş tamtamlarının gürültüsü altında...

Murat Çakır

Hafta sıcak başladı, karakışa rağmen sıcak devam ediyor. BM Güvenlik Konseyi kararını veto eden Rusya ve Çin savaş tamtamlarının gürültüsü altına topa tutuluyor, kılıçlar bileniyor.

ABD, Şam büyükelçiliğini kapattı. Britanya, Fransa, İtalya ve Körfez Kooperasyon ülkeleri büyükelçilerini geri çağırdılar. Derken Almanya Perşembe günü 4 Suriyeli diplomatı «casusluk» gerekçesi ile sınır dışı etti. Körfez Kooperasyon ülkeleri bugün, Arap Ligi de yarın «Suriye Ulusal Konseyi»ni tek ve meşru Suriye yönetimi olarak tanıma kararını tartışacaklar. Bir adım ötesi, savaş ilanı – ama, yerse!

Çıkarılan gürültü hayli kafa karıştırıcı. Dezenformasyonun bini bir para. Suriye’den gelen haberlerin hangisi doğru, hangisi propaganda, ayırt etmek son derece güç. Böylesi bir hengame karşısında bir an duraksayıp, evrensel ilkelerin sarsılmaz tutarlılığına sarılıp, resmin bütününe bakmak yararlı olacaktır.

Soldan bakınca ilk görülen kuşkusuz Esad Rejimi’nin despotik bir diktatörlük ve rejime karşı yükseltelen demokrasi ve sosyal adalet isteklerinin son derece meşru ve haklı talepler olduğudur. Aynı şekilde dünyanın sicili bozuk hegemon güçleri ile onlarla işbirliği içindeki Arap gericiliğinin iki yüzlü ve manipülatif politikaları da berrak bir biçimde görülmekte.

ABD ve Türkiye başta olmak üzere NATO ülkeleri ve Arap gericiliği ta başından beri sorunun diplomasi ile değil, dış müdahale ile rejim değişikliğini sağlayarak çözülmesinden yana uğraş veriyorlar. BM de bu politikalara alet ediliyor: Örneğin Yemen’e farklı, Suriye’ye farklı davranarak, çifte standardı uluslararası «hukuk» düzeyine yükseltiyorlar. Batılı güçler, bölgedeki dengeleri kendi lehlerine değiştirmek için BM Şartı’nyı ayaklar altına alıyorlar.

Diğer yandan doğrudan para ve silahla destekledikleri muhalefet güçleri – bilhassa Türkiye’de konuşlanan ve Suudî Arabistan ile Katar Emirliği’nin himayesi altındaki «Suriye Ulusal Konseyi» – sadece silahlı ayaklanmayı öncellediklerinden, Suriye’nin bütünlüğünü koruyacak demokratik dönüşüm olanaklarının da önünü tıkıyorlar.

BM Örgütü’nün yapması gerekeni, yani Suriyelilerin herhangi bir dış müdahale olmadan, özgür bir biçimde kendi geleceklerini kendilerinin tayin edebilmeleri için gerekli olan diplomatik girişimi ise Rusya ve Çin başlatıyorlar. Hangi gerekçe ile olursa olsun, Suriye’nin demokratik dönüşümü için BM Şartı’na uygun olarak atılacak her diplomatik adım, bu koşullar altında atılması gerekli olan en doğru adımdır.

Rusya’nın jeopolitik nedenlerle böylesi bir adım attığı da doğru. Ne de olsa Tartus Limanı’ndaki Rus Deniz Kuvvetleri Üssü ve yaklaşık 20 milyar Dolarlık yatırımlar, Rusya için küçümsenecek nedenler değil. Ama buna rağmen: Rusya’nın girişimi, Erdoğan Hükümeti’nin Sünnî grupları maddî ve askerî yardımla destekleyerek Suriye’nin mezhep çatışmasına girmesini teşvik eden politikalarından daha onurludur.

Unutulmamalıdır ki, İran’a karşı olası bir savaşı daha rahat yapabilmek ve bölgedeki dengeleri Batı lehine çevirmek için Suriye içi ihtilafları kaşıyanlar, ateşle oynamakta ve insanlığa karşı suç işlemektedirler. Suriye’nin iç ihtilaflarının yabancı güçlerce bölgedeki iktidar çıkarları için kullanılması, ne Suriye halklarının, ne de bölge halklarının yararınadır. Yabancı lejyonerlerle, İncirlik NATO üssünden sağlanan silahlarla ve Batı ile Körfez ülkelerinin paralarıyla gerçekleştirilecek olan bir «değişim», Suriye’de belki Esad Rejimi’ni alaşağı edebilecektir, ama Suriyelilerin özlemini çektiği demokrasi ve sosyal adaleti sağlayan gerçek bir dönüşüme yol açmayacaktır.

Savaş tamtamlarının gürültüsü, Suriye’nin Libya olmadığı gerçeğini unutturmuş olabilir. Ama unutulmaması gereken, hiç bir şeyin görüldüğü gibi olmadığıdır.

Peki, bu durumda biz ne yapmalıyız? Önce neyin ne olduğunu söylemeli, sonra da **Fotî Benlisoy**’un bianet.org’da yazdığı gibi, «otoritarizmi ve emperyal müdahaleciliği aynı anda reddedip», Suriyelilerin demokrasi ve sosyal adalet mücadelesini gerçek alternatif olarak desteklemeliyiz.

Türkiye soluna ve Kürt hareketine akıl verme ukalalığına girişecek değilim, ama öyle zannediyorum ki, Türkiye solu ve Kürt hareketinin herkesten önce ve herkesten çok yapması gereken tam olarak budur.

Avusturya Yeni Demokratik Gençlik 10. Ülke Kurultayı Başarıyla Gerçekleştirildi

Avusturya YDG 10. Ülke Kurultayı, 19 Delegeyen 17 delegenin hazır bulunması ile başlatıldı. 9. Dönem Avusturya Ülke Gençlik Komitesinin, kurultayı açmasının ardından, Dünyada,

dünyada yağma, talan ve emperyalist savaşlarla birlikte sömürü düzeninin gün geçtikçe yayıldığı ve dünya halklarına karşı sürdürülen baskı, zulüm ve şiddetin daha da boyutlandırıldığı ak-

cil bir rol oynadıklarına değinildi. Tüm bu gelişmelerin ışığında, Avusturya Yeni Demokratik Gençlik olarak, Anti – Emperyalist ve anti-faşist bir gençlik örgütü olarak iş ve eğitim alanı başta olmak üzere somut görevlerimize yoğunlaşmış, mücadele bakımından yeni alanlar ve kazanımlar yaratmanın ciddi bir önem arz ettiğine değinildi. ÜGK adına konuşmada, Avusturya YDG'nin 10. Ülke kurultayı, Anti – emperyalist ve Anti – faşist gençlik mücadelesi bakımından Avusturya'da önemli tecrübeler ve deneyimler biriktirmiştir. 10. Kurultayımız bu bağlamda Sınıf mücadelesini daha ileri noktalarda sürdüren YDG onur üyeleri Selver Balkır, Kenan Güneş, Barış Arslan, Ali İhsan Özkan, Hakan Karabulut, Kenan Demir, Eren Kaya, Cafer Kara ve Yurdal Yıldırım başta olmak üzere yaşamları ve sosyal pratikleri ile bizlere örnek olan nice devrim şehidine atfen gerçekleşmektedir.

Açılış konuşmasının ardından, Ülke kurultayları sürecinde, ilk kez denenilen bir yöntem olarak Workshop çalışmalarına geçildi. Önceden bölgelerde 5 konu üzerine yapılan hazırlıkların sonucunda kurultayda 5 grup oluşturuldu. Yaklaşık 1,5 saatlik grup çalışmalarının ardından, Grup çalışmalarının sunumları gerçekleştirildi. Sunumların ardından oldukça canlı geçen tartışmaların ve soruların ardından, bu tartışmaların akabinde grup çalışmalarının sonucundaki ve önümüzdeki

dönem YDG çalışması bakımından öneriler oylandı. Önemli örgütsel ve siyasal kararların tartışılıp oylandığı bu bölümün sonucundaki kararlar Avusturya kurultay iradesi olarak 22. Merkezi Kongreye taşınması kararlaştırıldı.

Bu bölümden sonra, 9. dönem Faaliyet raporu okunup, tartışıldı. 9. Dönemdeki örgütsel eksiklikler ve yoğunlaşılması gereken alanlar üzerinden sürdürülen tartışmaların sonucunda Faaliyet raporu bölümü sonlandırıldı. Oy çokluğu ile kabul edilen Faaliyet Raporunun ardından 22. Merkezi YDG Kongre delegelerinin seçimi gerçekleştirildi. Akabinde 10. Dönem Avusturya YDG-ÜGK seçimi gerçekleştirildi. Kurultayımıza, bir ATİGF Temsilcisi ve bir Yeni Kadın temsilcisi katılım sağladı. Yine ADGH tarafından katılım gerçekleştirildi.

ATİGF adına katılan arkadaşımız, Avusturya YDG'nin, Ülke Gençlik Komitesinin oluşum sürecinde yer alan en deneyimli arkadaşımız olmasından hareketle Avusturya YDG'nin 10 yıllık mücadele sürecine dönük bir sunum gerçekleştirdi. Bu tarihsel aktarımdan sonra, soru ve kısa görüşlerin ardından, Avusturya Yeni Kadın adına sunulan mesaj okundu. Dilek ve temenniler bölümüne geçilmeden önce, YDG-MYK adına katılan arkadaş hem ülke kurultayımıza ve hemde önümüzdeki Merkezi Kongreye dönük bir konuşma gerçekleştirdikten sonra ülke kurultayımız sonuçlandırıldı.

Devrim ve Demokrasi Şehitleri adına yapılan saygı duruşunun ardından divan seçimine geçildi. Delege Tespitinin ardından ÜGK adına açılış konuşması gerçekleştirildi. Açılış konuşmasında, Dünyada ve özgülünde Batı Avrupa'da Krizin Dünya halklarına yansımalarına değinildi. Yine bu bağlamda Emperyalist – kapitalist sistemin, işçi ve emekçiler başta olmak üzere halk gençliğine karşı sürdürdüğü saldırıların yanısıra

tarıldı. Kuzey Afrika ve Ortadoğu'daki halk isyanlarının da, gençliğin ön saflarda barikatlarda olduğunu bu süreç içerisinde görebildiğimizi, yine bu sürece paralel olarak AB – Emperyalizminin yarattığı krize karşı kitlelerin sosyal ve demokratik haklarının budanması ve tasfiye edilmesine karşı başta Yunanistan, İspanya ve İtalya'da olmak üzere halk gençliğinin temel hakları için mücadelenin ön saflarında birin-

Almanya YDG 8. Kurultayı Başarıyla Gerçekleştirildi

Delegelerle birlikte 70'in üzerinde kişinin katıldığı 8. Almanya ülke kurultayı Ober Ramstadt'da başarıyla gerçekleştirildi. Saat 11:00 da başlayan kurultaya ATİK Başkanı katılım sağladı. Ayrıca MYK'dan, Avusturya YDG'den ve Türkiye DDSB'den de birer temsilci katılım sağladı.

Yoğun katılımın yaşandığı kurultay tüm devrim ve demokrasi şehitleri için saygı duruşuyla başladı. Ardından bölgelerden gelen delegelerin tespiti yapıldı ve kurultay divanı seçildi. Daha sonra ÜGK'dan bir arkadaş açılış konuşmasını yaptı. Açılış konuşmasında Emperyalist kapitalist sistemin tüm dünyada artan saldırılarına dikkat çekildi. Talan ve sömürü politikalarının dünya halklarına açlık, yoksulluk ve ölüm getirdiği vurgusu yapıldı. Bu noktada ezilenlerin ve özellikle bunun içindeki devrimcilerin örgütlü mücadelesinin gerekliliğine ve belirleyiciliğine dikkat çekildi.

Daha sonra Almanya'da göçmenlere karşı oluşturulan ırkçı ve faşist

terör örgütlerine vurgu yapıldı ve buna karşı daha aktif mücadele edilmesi gerektiği söylendi. Bu noktada

derneklerimizi ve YDG'yi daha fazla sahiplenmemiz gerektiği vurgulandı.

Buna karşılık YDG olarak bizlerin sistemin gençlik alanına yönelik saldırılara ve yaratılan faşist saldırılara karşı anti faşist ve anti emperyalist mücadeleyi daha fazla yükseltmemiz gerektiği ifade edildi. Açılış konuşmaları; 'yaşasın enternasyonal mücadele-

miz, birlik mücadele zafer' sloganlarıyla sonuçlandırıldı.

Bunun ardından taslak tartışmasına geçildi. Kurultaylara bağlamında bu sene ilk defa çalışma grupları oluşturuldu. Her grup önceden hazırlanmış olduğu taslak konularından birini tartıştı. Yaklaşık 1 saatlik zaman verilen bu bölümün ardından 30 dakika ara verildi. Aranın ardından gruplar tarafın-

dan tartışma sonucu çıkan sonuçların sunumu yapıldı. Oldukça renkli geçen sunumların ardından siyasi perspektif yazısına yönelik önerilerin sunumu ve oylaması yapıldı. Bu bölümün ardından 30 dakikalık ara verildi. Aranın ardından 7. Dönem ÜGK faaliyet raporu ÜGK tarafından okundu ve raporun tartışması yapıldı. Yanı sıra

bazı alanlar, alan faaliyet raporlarını kurultaya sundular. Kurultayda ayrıca ÜGK tarafından Solution redaksiyon raporu okundu.

Faaliyet raporunun onaylanmasının ardından 22. Merkezi kongreye gidecek delegelerin seçimi yapıldı. Yapılan seçimin ardından yeni ÜGK'nın seçimi yapıldı. Ardından Türkiye'den gelen DDSB temsilcisi kurultayı selamladı ve Türkiye'de ki sürece dair bir konuşma gerçekleştirdi. Türkiye ve Avrupa gençliği arasında ki mücadele bağlarının önemine vurgu yapan temsilci, gençliğin işçi sınıfı ile daha yakın çalışmalar içerisinde bulunması gerektiğini dile getirdi ve Türkiye YDG açısından bunun çalışmalarının olduğunu dile getirdi.

Ardından dilek ve temenni bölümünde MYK temsilcisi kapanış konuşması gerçekleştirdi. MYK adına konuşan temsilci, kurultayı başarılı bulunduğunu, tartışmaların alanlarda maddi güce dönüşmesinin YDG'lilerin elinde olduğunu dile getirdi katılım sağlayan herkese emekleri ve katılımlarından dolayı teşekkür edildi ve gelecek dönem daha güçlü bir YDG oluşturulması için daha aktif bir YDG çalışması temennisi yapıldı ve kurultay başarıyla sonuçlandırıldı.

'Yıkıntılarda Yeşeren Umut'

Strasbourg'ta Wan Belgeseli gösterimi

ATİK Haber Merkezi tarafından hazırlanan "Yıkıntılarda Yeşeren Umut" belgeseli, 5 Şubat'ta, Strasbourg Mezopotamya Kültür Merkezi'nde gösterildi.

Saat 14'te başlayan, 70 kişinin katıldığı etkinlikte, gösterimden önce söz alan ATİK temsilcisi, üretim araçlarını elinden bulandıran burjuvazinin kâr hirsından doğanın da nasibini

teşekkür ederek, hep birlikte mücadelenin önemine vurgu yapmasıyla sonuçlandı.

Villingen-Schwenningen'de Wan'la dayanışma kahvaltısı

22 Ocak 2012 pazar günü Villingen Schwenningen'de ATİF aktivistleri Wan depreminde zarar gören depremzedelerle dayanışmak için kahvaltı düzenlediler.

Kahvaltıda daha önce ATİK'in depremzedelerle dayanışmak amaçlı bir bağış kampanyası başlattığı, bu kampanya kapsamında 25.000 Euro toplandığı belirtildi. Toplanan paranın belediye yetkililerine teslim edildiği, ayrıca ihtiyaç duyulan bazı malzemelerin de ATİK heyeti tarafından depremzedelere ulaştırıldığı anlatıldı.

Yaklaşık 50 kişinin katıldığı kahvaltı esnasında Türkiye'deki burjuva-feodal basında yer alan haberlerin aksine T.C'nin depremzedelere gerekli yardımları bilinçli olarak yapmadığı ve bu sebeple ATİK'in başlattığı

kampanyayı farklı biçimlerde devam ettirdiği de anlatıldı. Avrupa genelinde düzenlenen etkinlik ve kahvaltılarla elde edilecek bağışların, tekrar Wan'a gönderileceği bilgisini verildi.

ATİF aktivistlerinin düzenlediği kahvaltıda ayrıca ATİK Haber Merkezi'nin Wan depremiyle ilgili hazırladığı "Yıkıntılarda Yeşeren Umut" adlı belgesel gösterime sunuldu. Belgesel katılımcılar tarafından ilgiyle izlendi.

'Yıkıntılarda Yeşeren Umut' belgeseli Hamburg'ta gösterildi

ATİK'in hazırlanmış olduğu Wan Depremi konulu "Yıkıntılarda Yeşeren Umut" adlı belgesel gösterimi gerçekleştirildi. Belgesel gösteriminden önce Wan'la dayanışma amaçlı bir kahvaltı verildi.

Saat 11'de başlayan kahvaltının ardından film gösterimine geçildi. Film yaklaşık 100 katılımcı tarafından ilgiyle izlendi. Saat 12'de başlayan film gösteriminin ardından saat 13'te bir sohbet toplantısı yapıldı. Sohbet toplantısına konuşmacı olarak ATİK Wan heyeti ve Roboski katliamının ardından bölgeye giden heyet içerisinde yer alan Sol Parti Hamburg milletvekili Cansu Özdemir yer aldılar. Bir gün önce içinde ATİF-Hamburg örgütlülüğünün de yer aldığı "Demokratik Haklar ve Özgürlükler İnyasitif"nin Ragıp Zarakolu ve Buşra Ersanlı ile yapılan dayanışma

etkinliği yapılmıştı. Bu etkinliği de 60 civarında katılım olmuş ve bu etkinlikte yapılan çağrı sonucunda önemli bir kitle bu etkinlikte de yer aldı.

İlk söz hakkını alan ATİK Wan heyetinde yer alan arkadaş bölge izlenimlerini anlattılar. Heyet temsilcileri Wan'daki durumu anlatan ve bölgeye devletin yaklaşımını yansıtan çarpıcı gözlemlerini izleyicilerle paylaştılar. Heyet, devletin Wan'a yaklaşımını bu süreçte Kürt Özgürlük Hareketi'ni tasfiye yönelik başlattığı süreçten ayrı tutulamayacağını belirtirken, ATİK'in Wan'da yaşanan depremden sonra bölgeye yaklaşımını da bu çerçevede değerlendirilmesi gerektiğinin altını çizdi.

Wan'ın da içinde yer aldığı Serhat bölgesinin ulusal kurtuluş mücadelesinde çok önemli bir yerde durduğunu ve devletin de Wan'a yaklaşımının bu gerçeklikle paralellik arzettiğini belirtti. Roboski'de gerçekleştirilen katliamla devletin Wan'a yaklaşımının aynı hedef ekseninde buluştuğunu dile getiren heyet, tüm demokrasi güçlerinin de hem Wan'da yaşanan sorunlara, hem de Roboski'da gerçekleştirilen katliama yaklaşımda bu gerçekliği unutmamaları gerektiği dile getirdiler. Wan'da sorunların devam ettiğini ve bu nedenle de Wan'la dayanışmanın da bir süreklilik sağlanması gerektiğinin önem arz ettiğini belirttiler. Sorunun çok önemli bir parçasının da yaz süreciyle birlikte gündeme geleceğinin görülmesi gerektiğini söylerken, sözlerini şöyle devam ettiriler "Wan'ı terk eden halk gittikleri yerlerde ciddi sorunlar yaşamaktadırlar. Yazla birlikte bu gidenlerin büyük bir bölümünün geri dönecek ve bu da önemli yeni sorunlar ortaya çıkaracaktır. Çünkü Wan'da ekonomi felç olmuş durumda, iş yok, geçim sıkıntısı hat safhada bu durum dönenler için çok ciddi sorunlar yaşatacaktır. Bunun için Wan'la dayanışmanın kesintisiz devam ettirilmesi önemlidir. ATİK olarak bizler Wan'la dayanışmamızı gücümüz oranında devam ettireceğiz" dedikten sonra, heyetin aynı zamanda Wan'da gerçekleştirdikleri görüşmeler hakkında da bilgi verdi.

Wan Heyetinin gözlemlerini paylaşmasının ardından söz alan Sol Parti Milletvekili Cansu Özdemir ise Uludere ziyareti üzerine gözlemlerini anlattı. Söze bu toplantıyı düzenleyen ATİF üyelerine teşekkür ederek başlayan Özdemir, katliam sonrası hızla bir heyet oluşturmaya başladıklarını, Diyarbakır ve Şırnak Barosu ile yaptıkları görüşmelerden sonra bölgeye

gittiklerini belirtti. Katliamda yaşamını yitiren çocukların kiminin okul parası, kiminin düğün, kiminin ise ailesini geçindirecek parayı kazanmak için bu işe yaptıklarını belirtti. Katliamdan yaralı kurtulan biriyle görüşüğünü, bu kişinin köydeki yakınlarını arayarak "komutanı arayın bizi bombalamasınlar" dediğini, yakınlarının komutanla görüşüğünü ve komutan "sadece korkutmak" için bombalamanın yapıldığını söylemiş. Ailelerin "bu nasıl korkutmadır ki bedenleri parçalanmış çocuklarımızla karşılaştık" diye feryat

aldığını vurgulayarak; nükleer santaller, iklim bozulmasına neden olan çalışmalar, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde hayata geçirilmeye çalışılan barajlar, hidro elektrik santrallerle doğanın gün be gün katledildiğine; insan olanın, insana dair olanın burjuvazi için değeri olmadığına değindi.

Ardından Türkiye ve Türkiye Kürdistanı coğrafyasının fay hattında yer aldığından kaynaklı, depremlerin bu bölgede olası olduğunu, olası olmayanın bu felakete karşı faşist Türk devletinin almadığı önlemler olduğunu anlatan temsilci, bu belgesel gösteriminin durumu objektif olarak göstermenin yanında, bu duruma karşı duyarlılık ve dayanışmanın daha da artırılması hedefiyle hazırlandığına vurgu yaptı.

Konuşmanın ardından belgesel gösterimi ilgiyle izlendi. Gösterimin sonlamasından sonra tekrar söz alan ATİK temsilcisi, bu görüntülerde her şeyin ortada olduğunu; burjuva medyanın "Wan'da yaşam normale döndü" yalanlarına karşı, Wan halkının karlarda-çamurlarda yaşamaya devam ettiğini; devlet ağzıyla "seferber olduk", "yardımların hepsi ilk günden yola çıktı" yalanlarına karşı, çoğu bölgeye bir tek çadırın bile gönderilmediğinin görüldüğünü belirtti.

Etkinlik, Mezopotamya Kültür Merkezi temsilcisinin söz alarak, bu duyarlılık ve dayanışmadan kaynaklı ATİK'e

ettiklerini belirtti. Köyün korucu olmadığını yalnızca bir kısmının eskiden koruculuk yaptığını, son seçimlerde %85 BDP'ye oy çıktığını söyledi. Bunun bir yanlışlık değil bilinçli bir katliam olduğunun altını çizdi. Anlatılanları dinlemekle bire bir yaşamının çok farklı olduğunu, orada yaşananları anlatmakta hala çok zorlandığını belirtti.

Özdemir sözlerini "Hamburg'ta 93 tane silah üreten şirket var, bu şirketlerin Türkiye'ye silah sattıklarını bizlerin asıl yapması gerekenin bu şirketleri protesto etmektir" şeklinde sürdürdü. Gerek Hamburg parlamentosundan, gerekse de parlamentoda bulunun Türkiye kökenli milletvekillerinden bu katliamı protesto eden hiç kimsenin çıkmamasını da bir talihsizlik olarak değerlendirdi. Bölgeye tekrar gideceklerini ve bu katliamı unutturmamak için Almanya ve Avrupa gündemine taşımaya devam edeceklerini ifade ettikten sonra, Hamburg'ta bu yönlü yapılan çalışmaların kendilerini sevindirdiğini belirterek sözlerini noktaladı.

Soru cevap bölümünde söz alan SPD Hamburg Milletvekili Alirıza Şimşek ise, bu konuda ortak bir şeyler yapılabileceğini ve yapılacak bu tür etkinliklere kendisinin de destek vereceğini belirtti.

Yapılan toparlamanın ardından etkinlik sona erdirildi.

22.

YENİ DEMOKRATİK GENÇLİK KONGRESİ

“ Emperyalist- Kapitalist saldırılara karşı,
zaaflarımızdan arınarak
militan bir mücadeleye hattı yaratalım! “

Cumartesi:

**KONSER
Grup CEMRE**

GENÇLİK, GELECEKTİR! GELECEK ELLERİMİZDE!

25-26 Şubat 2012 Saat 11.00

Haus der Jugend

Deutschherrnufer 12 | D-60594 Frankfurt am Main

www.ydg-online.org